

Bažnyčios žinios

Popiežius

BENEDIKTO XVI KREIPIMASIS PER SUSITIKIMĄ SU <i>NOTRE DAME</i> UNIVERSITETO REABILITACINĖS BENDRUOMENĖS JAUNUOLIŲ GRUPE	2
---	---

Popiežiaus katechezės

Benediktas XVI PIRMOJI KATECHEZĖ APIE PAULIŲ	5
---	---

Bažnyčia Lietuvoje

Popiežiaus Benedikto XVI raštas dėl Šventojo Sosto pasiuntinio Šiluvos jubiliejuje paskyrimo	7
Negalime likti abejingi	8
Žolinės atlaidai Pivašiūnuose	8
Porciunkulės atlaidai ir Panevėžio katedros konsekracijos 75-mečio minėjimas	10
Vilniaus arkivyskupijos kunigų susirinkimas	11
Žagarėje darbavosi dvasininkai ir mokslininkai	12
Lietuvos <i>Caritas</i> pagalba į prostituciją įtrauktoms moterims	13
Kelmės bažnyčia minėjo 100 metų jubiliejų	15
Piligriminis žygis į Šiluvą	16

Homilijos

ŽALTYS ANT STULPO Šv. Kryžiaus išaukštinimas	17
TIKRASIS TEISINGUMAS 25 eilinis sekmadienis (A)	18

Bažnyčios dokumentai

Popiežiškosios migrantų ir keleivių sielovados taryba TARPTAUTINIO BENAMIŲ SIELOVADAI SKIRTO SUSITIKIMO IŠVADOS	19
--	----

Bažnyčia pasaulyje

Popiežius: Pasaulio jaunimo diena buvo naujosios Sekminės	22
Popiežius primena Editos Štein ir Maksimilijono Kolbės kankinystę	23
Popiežius ragino nutraukti karinius veiksmus Gruzijoje	24
Kardinolas Martino: elgetavimas – žmogaus teisė	24

Benedikto XVI kreipimasis per susitikimą su Notre Dame universiteto reabilitacinės bendruomenės jaunuolių grupe

2008 m. liepos 18 d.

Brangūs jaunuoliai!

Džiaugiuosi galėdamas pabūti kartu su jumis čia, Darlinghurste, ir nuoširdžiai sveikinu visus dalyvaujančius programoje „Gyvas“ (*Alive*), taip pat šią programą įgyvendinantį personalą. Meldžiuosi, kad jums visiems būtų naudinga Sidnėjaus Socialinių paslaugų agentūros teikiama pagalba ir kad čia daromi geri darbai nutrūktų.

Programos, kurioje dalyvaujate, pavadinimas akina mus klausti: ką iš tikrųjų reiškia būti „gyvam“, pilnatviškai gyventi? To trokštame visi, ypač kai esame jauni, ir būtent to mums trokšta Kristus. Juk jis yra pasakęs: „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, – kad apščiau jo turėtų“ (*Jn 10, 10*). Pats esmingiausias visų gyvų būtybių instinktas yra išlikti gyvoms, augti, klestėti ir perduoti gyvybės dovaną kitiems. Tad visiškai natūralu klausti, kaip tai geriausiai padaryti.

Senajo Testamento žmonėms šis klausimas buvo toks pat aktualus kaip ir mums šiandien. Jie neabejotinai įdėmiai klausėsi Mozės žodžių: „Padėjau prieš tave gyvenimą ir mirtį, palaiminimus ir prakeikimus. Rinkis gyvenimą, kad tu ir tavo palikuonys būtumėte gyvi, mylėdami Viešpatį, savo Dievą, jo balso klausydami ir jam atsiduodami. Nes tai reiškia gyvenimą“ (*Ist 30, 19–20*). Buvo aišku, ką jiems daryti: jie turėjo nusigręžti nuo kitų dievų ir garbinti Mozei apsiरेiškusį tikrąjį Dievą – ir jie turėjo paklusti jo įsakymams. Galite pamanyti, kad šiandiniame pasaulyje žmonės vargu ar ims garbinti kitus dievus. Tačiau jie kartais „kitus dievus“ garbina to nesuvokdami. Netikri „dievai“, kad ir kokį vardą ar formą jiems suteiktume, beveik visada susiję su trijų dalykų – materialinio turto, savanaudiškos meilės arba galios – garbinimu.

Materialinis turtas, kaip toks, yra gėris. Be pinigų, drabužių ir pastogės ilgai neišgyventume. Kad liktume gyvi, turime valgyti. Tačiau jei esame godūs, jei atsisakome dalytis tuo, ką turime, su alkanais ir vargšais, tuomet savo turtus paverčiame stabu. Kokia daugybė balsų mūsų materialistinėje visuomenėje sako mums, jog laimę galima atrasti tik įsigyjant tiek turtų ir patogumų, kiek išgali! Bet tai reiškia paversti turtus stabu. Užuoat teikę gyvybę, jie tada neša mirtį.

Autentiška meilė neabejotinai yra gėris. Be jos gyventi vargu ar verta. Ji patenkina mūsų giliausią poreikį, ir mylėdami labiausiai tampame savimi pačiais, tampame labiausiai žmogiški. Bet kaip nesunku paversti meilę stabu! Žmonės dažnai mano mylį, tuo tarpu iš tikrųjų elgiasi savanaudiškai ar manipuliuoja. Kartais jie laiko kitus ne mylėtiniais ir puoselėtiniais asmenimis, bet jų poreikius patenkinti privalančiais objektais. Kaip lengva būti apgautam daugybės mūsų visuomenėje girdimų balsų, kurie gina permisyvistinę lytiškumo traktuotę, nepaisančią kuklumo, savigarbos ar žmogiškuosius santykius kokybiškus darančių moralinių vertybių! Tai – stabo garbinimas. Vietoj gyvenimo tai neša mirtį.

Dievo mums duota galia formuoti aplinkinį pasaulį neabejotinai yra gėris. Tinkamai ir atsakingai naudojama, ji leidžia perkeisti žmonių gyvenimą. Kiekvienai bendruomenei būtini geri vadovai. Tačiau kokia didelė pagunda gvieštis galios dėl jos pačios, stengtis valdyti kitus ar išnaudoti gamtinę aplinką siekiant savanaudiškų tikslų! Tai galią paverčia stabu. Vietoj gyvenimo ji neša mirtį.

Materialinių turtų, savanaudiškos meilės ir galios kultas dažnai paakina žmones mėginti „vaidinti Dievą“ – stengtis imti viską kontroliuoti, nepaisant išminties ar Dievo mums apreikštų įsakymų. Tai kelias myriop. Tuo tarpu garbinti vieną tikrąjį Dievą reiškia išvelgti jame viso gerumo versmę, patikint jam save, atsiveriant gydomajai jo malonei ir paklūstant jo įsakymams – šitaip renkamės gyvenimą.

Ką reiškia iš mirties kelio grįžti į gyvenimo kelią, gyvai vaizduoja vienas jums, esu tikras, gerai žinomas Evangelijos pasakojimas – palyginimas apie sūnų palaidūną. Pasakojimo pradžioje palikdamas tėvo namus jaunuolis siekė iliuzinių „stabų“ žadamų malonumų. Palaidai gyvendamas, jis iššvaistė savo paveldėtą dalį ir atsidūrė dideliame skurde bei varge. Pasiekęs žemiausią nuosmukio tašką, alkanas ir paliktas likimo valiai, jis suprato, kaip kvaila buvo palikti savo mylintį tėvą. Nusizėminęs jis sugrįžo ir paprašė atleidimo. Tėvas jį džiugiai apkabino ir sušuko: „Šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado“ (*Lk 15, 24*).

Daugelis iš jūsų asmeniškai patyrėte, ką šis jaunuolis išgyveno. Dabar galbūt apgailestaujate dėl pasirinkimų, nuvedusių keliu, kuris, kad ir koks patrauklus tuo metu atrodė, tik dar giliau panardino jus į vargą ir vieatvę. Pasirinkimas piktnaudžiauti narkotikais ar alkoholiu, įsitraukti į nusikalstamą veiklą ar savęs naikinimą tuo metu galbūt atrodė kaip išeitis iš sunkios ar painios situacijos. Dabar žinote, jog, užuoat teikę gyvenimą, toks pasirinkimas neša mirtį. Norėčiau pripažinti, jog jūs,

kaip tas palyginimo jaunuolis, drąsiai apsisprendė grįžti į gyvenimo kelią. Jūs priėmėte pagalbą – draugu ar šeimos, personalo, įgyvendinančio programą „Gyvas“, žmonių, kuriems labai rūpi jūsų gerovė ir laimė.

Brangūs bičiuliai, laikau jus vilties kitiems, kurių aplinkybės panašios, pasiuntiniais. Jūs galite juos įtikinti, jog būtina rinktis gyvenimo kelią ir vengti mirties kelio, nes jūs kalbate remdamiesi savo patirtimi. Evangelijose ypatingos Jėzaus meilės susilaukdavo klaidžioję netikusiais keliais, nes, suvokę savo klaidą, jie visi būdavo atviresni jo gydančiai žiniai. Teisuoliškų visuomenės narių Jėzus net būdavo kritikuojamas, kad tokiems žmonėms skiriamas tiek daug laiko. „Kodėl jūsų Mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais“, – klausė jie. Jis atsakė: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, o ligoniams... Aš ir atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių“ (plg. *Mt* 9, 11–13). Būtent troškusieji atkurti savo gyvenimą būdavo labiausiai pasirengę klausytis Jėzaus ir tapti jo mokiniais. Jūs galite sekti jų pėdomis, galite irgi tapti ypač artimi Jėzui, nes apsisprendėte sugrįžti pas jį. Galite būti tikri, jog lygiai taip, kaip tėvas pasakojime apie sūnų palaidūną, Jėzus sutiks jus atviromis rankomis. Jis siūlo jums besąlygišką meilę – ir tik meilės kupinoje draugystėje su juo atrandama gyvenimo pilnatvė.

Minėjau, jog mylėdami patenkiname savo giliausią poreikį ir labiausiai tampame pačiais savimi, labiausiai tampame žmogiškais. Mylėti yra būtent tai, kas mums nuskirta, kam esame sumanyti Kūrėjo. Čia, žinoma, kalbu ne apie trumpalaikius, paviršutiniškus santykius, bet apie tikrąją meilę, apie pačią Jėzaus moralinio mokymo šerdį: „Mylėk Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis“ ir „Mylėk savo artimą kaip save patį“ (plg. *Mk* 12, 30–31). Štai programa, įrašyta į kiekvieną žmogaus asmenį, – kad tik turėtume išminties ir dosnumo ją gyventi, būti pasirengę paaukoti savo pomėgius tarnavimo kitiems naudai, paskirti savo gyvenimą kitų gėriui ir pirmiausia mus mylėjusiam ir savo gyvybę už mus atidavusiam Jėzui. Būtent tam pašaukti žmonės, būtent tai ir yra būti tikrai gyvam.

Brangūs jaunieji bičiuliai, mano žinia jums šiandien yra tokia kaip ir prieš daugybę metų Mozės: „Rinkis gyvenimą, kad tu ir tavo palikuonys gyventų mylimi Viešpaties, tavo Dievo.“ Jo Dvasia teveda jus gyvenimo keliu, idant klausytumėte jo įsakymų, laikytumėtės jo mokymų, atsisakytumėte myriop vedančių klystkelių ir išpareigtumėte visą gyvenimą draugauti su Jėzumi Kristumi. Šventosios Dvasios galia rinkitės gyvenimą ir rinkitės meilę, liudykite pasauliui tokio pasirinkimo teikiamą džiaugsmą. Būtent to kiekvienam iš jūsų meldžiu šią Pasaulio jaunimo dieną. Telaimina jus visus Dievas.

Benedikto XVI pamokslas pradėdant Pauliaus metus Šv. Pauliaus bazilikoje

2008 m. birželio 30 d.

Susirinkome prie šventojo Pauliaus, gimusio prieš 2000 metų Tarse, Kilikijoje, šiandienėje Turkijoje, kapo. Kas buvo Paulius? Jį nužudyti norėjusiai susijaudinusiai miniai Jeruzalės šventykloje jis prisistato žodžiais: „Aš esu žydas, gimęs Tarse, Kilikijoje, bet išauklėtas šitame mieste [Jeruzalėje] ir pagal griežtą protėvių Įstatymą išėjęs mokslą prie Gamalielio kojų. Aš buvau uolus Dievo kovotojas...“ (*Apd* 22, 3). Savo kelio pabaigoje jis apie save sako: „Aš esu paskirtasis <...> tikėjimo ir tiesos mokytojas pagonims“ (*1 Tim* 2, 7; plg. *2 Tim* 1, 11). Mesdamas žvilgsnį atgal į savo gyvenimo kelią, jis save vadina mokytoju pagonims – apaštalu ir Jėzaus Kristaus skelbėju. Tačiau žvilgsnis krypsta ne tik į praeitį. *Mokytojas pagonims* – šie žodžiai galioja ir ateičiai, visoms tautoms bei kartoms. Paulius mums ne tik praeities asmenybė, kurią pagarbiai minime. Jis yra mūsų mokytojas, apaštala ir Jėzaus Kristaus skelbėjas ir mums.

Tad susirinkome ne apmąstyti neatšaukiamai prabėgusios istorijos. Paulius nori su mumis kalbėti šiandien. Dėl to paskelbiau ypatingus Pauliaus metus, kad į jį įsiklausytume ir iš jo, kaip mūsų mokytojo, šiandien išmoktume „tikėjimo ir tiesos“ – dalykų, kuriuose šaknijasi Kristaus mokinių vienybės pamatas. Turėdamas tai prieš akis, apaštalo gimimo 2000 metų jubiliejaus proga įžiebiau ypatingą Pauliaus ugnį, visus metus degsiančią specialiaame anglių inde bazilikos atriume. Šios dienos minėjimo proga taip pat pašventinau vadinamąsias Pauliaus duris, pro kurias įžengiau lydymas Konstantinopolio patriarcho, kardinolo-arkikunigo ir kitų bažnytinių dignitorių. Tikrai džiaugiuosi, kad Pauliaus metų atidarymas, dalyvaujant gausiems kitų Bažnyčių ir Bažnytinių bendruomenių delegatams bei atstovams, kuriuos sutinku atvira širdimi, yra ekumeninio pobūdžio. Pirmiausia sveikinu Jo Šventenybę patriarchą Bartolomėją I ir jį lydinčios delegacijos narius bei didelę iš įvairių žemės kraštų pasauliečių grupę, į Romą atvykusią kartu su juo ir mumis visais išgyventi šiuos maldos ir apmąstymo momentus. Sveikinu broliškus delegatus, atstovaujančius Jeruzalės, Antiochijos, Kipro, Graikijos Bažnyčioms, ypatingu saitų susijusioms su apaštalu Pauliumi ir sudarančioms geografinę apaštalo gyvenimo aplinką iki jam atkankant į Romą. Nuoširdžiai taip pat sveikinu įvairių Bažnyčių ir Bažnytinių bendruomenių iš Rytų ir Vakarų brolius, o kartu su jais ir visus, kurie atvykote dalyvauti tautų apaštalui skirtų metų atidarymo iškilnėse.

Tad ne tik klauskime, kas *buvo* Paulius? Pirmiausia klauskime, kas *yra* Paulius? Ką jis man sako? Šią valandą, mums čia pradedant Pauliaus metus, iš Naujojo Testamento gausaus liudijimo norėčiau pasirinkti tris tekstus, kuriuose išryškėja vidiniai Pauliaus bruožai, jo tikroji esmė. *Laiške galatams* jis padovanojo labai asmenišką tikėjimo išpažinimą, visų laikų skaitytojams atverdamas savo širdį – parodydamas, kas yra jo gyvenimo giliausia varomoji jėga. „...gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane“ (2, 20). Šitai motyvuoja visa, ką daro Paulius. Jo tikėjimas yra patyrimas, jog jis asmeniškai mylimas Jėzaus Kristaus; jis žino, kad Kristus numirė ne kažkaip bendrai už visus, bet mylėjo jį, Paulių, ir tebemyli kaip Prisikėlusysis ir šiandien, kad save atidavė už jį. Jo tikėjimas yra buvimas palytėtam Jėzaus Kristaus meilės, sukrečiančios bei perkeičiančios jį iki giliausių gelmių. Jo tikėjimas nėra teorija, nėra nuomonė apie Dievą ir pasaulį. Jo tikėjimas – Dievo meilės pasirodymas jo širdyje. Ir todėl pats šis tikėjimas yra meilė Jėzui Kristui.

Paulius daugelio vaizduojamas pirmiausia kaip barnus, žodžio kalaviju mokantis naudotis žmogus. Ir iš tiesų, jo, kaip apaštalo, kelyje ginčų netrūko. Jis neieškojo paviršutiniškos darnos. Pirmame iš tesalonikiečiams skirtų savo laišku jis pats sako: „...laisvai ir drąsiai skelbėme Dievo Evangeliją, nors kova buvo smarki... Kaip žinote, niekada nepasižymėjome įteikliomis kalbomis“ (1 Tes 2, 2. 5). Tiesa jam buvo per didelis dalykas, kad jis būtų pasirengęs paaukoti ją dėl išorinės sėkmės. Tiesa, patirta per susitikimą su Prisikėlusiuoju, jam buvo verta ginčo, persekiojimo, kančios. Tačiau giliausia jo paskata – tai būti mylimam Jėzaus Kristaus ir tą meilę perteikti kitiems. Paulius mylėjo, ir tik šitai paaiškina visus jo darbus bei kentėjimus. Tiktai tuo remiantis galima suprasti pagrindines jo skelbimo sąvokas. Paimkime tik vieną iš šių jo nuoširdžių žodžių – laisvę. Patyrimas, jog yra radikaliai mylimas Kristaus, parodė jam žmogaus egzistencijos tiesą ir kelią – jame glūdėjo visa. Paulius buvo laisvas kaip Dievo mylimasis ir, remdamasis Dievu, kartu su juo mylintysis. Tokia meilė dabar yra jo gyvenimo „įstatymas“ ir būtent dėl to jo gyvenimo laisvė. Jis kalba ir veikia vadovaudamasis meilės atsakomybe. Laisvė ir atsakomybė čia neatskiriamai viena. Kadangi remiasi meilės atsakomybe, jis yra laisvas; kadangi myli, jis gyvena šia atsakinga meile ir laisve nedangsto savivalės ir savanaudiškumo. Ta pačia dvasia šventasis Augustinas suformulavo savo pagarsėjusį posakį: *Dilige et quod vis fac* (Tract 1 Joa 7, 7–8) – „mylėk ir daryk, ką nori“. Kas Kristų myli taip kaip Paulius, tas iš tikro daro tai, ką nori, nes jo meilė suvienyta su Kristaus valia ir, vadinasi, Dievo valia, – nes jo valia įtvirtinta tiesoje, nebėra vien sava valia, autonomiško Aš savivalė, bet yra įimta į Dievo laisvę ir jos nukreipiama.

Ieškodamas šventojo Pauliaus vidinių bruožų, norėčiau, antra, priminti žodžius, kuriais kelyje į Damaską į jį kreipiasi prisikėlęs Kristus. Viešpats jam pirmiausia sušunka: „Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?“ Į klausimą: „Kas tu esi, Viešpatie?“ pasigirsta atsakymas: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji“ (Apd 9, 4 ir t.). Jėzus sutapatina save su Bažnyčia. Šiame Sauliaus gyvenimą perkeitusiame Prisikėlusiojo šūksnyje iš esmės jau glūdi visas mokymas apie Bažnyčią kaip Jėzaus Kūną. Kristus nepasitraukė į dangų, palikdamas žemėje būrį šalininkų, toliau tęsiančių jo „reikalą“. Bažnyčia nėra sąjunga, trokštanti rūpintis koku nors reikalu. Jos esmė – ne koks nors reikalas, bet Jėzaus Kristaus, kuris ir kaip Prisikėlusysis liko kūnas, asmuo. Jis turįs kūną ir kaulus (plg. Lk 24, 39) – taip Luko evangelijoje Prisikėlusysis sako mokiniams, palaikiusiems jį dvasia. Jis pats yra savo Bažnyčioje; jie, pasak Augustino, yra „galva ir kūnas“, sudarantys vieną vienintelį subjektą. „Argi nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai?“ – rašo Paulius korintiečiams (1 Kor 6, 15). Jis dar priduria: kaip vyras ir moteris, pasak *Pradžios knygos*, vienas su kitu tampa *vienu* kūnu, lygiai taip Kristus su savaisiais tampa *viena* dvasia, t. y. vienu vieninteliu subjektu naujame prisikėlimo pasaulyje (1 Kor 6, 16 ir t.). Visame kame išryškėja Eucharistijos slėpinys, kuriuo Kristus be paliovos dovanoja savo kūną ir daro mus savo kūnu: „Argi duona, kurią laužėme, nėra bendravimas Kristaus kūne? Jei *viena* duona, tai ir mes daugelis esame vienas kūnas: mes juk visi dalijamės viena duona“ (1 Kor 10, 16 ir t.). Šiais žodžiais šią valandą į mus kreipiasi ne tik Paulius, bet ir pats Viešpats: kaip galėjote sudraskyti mano kūną? Kristaus akivaizdoje šie žodžiai sykiu virsta primygtiniu prašymu: suburk mus, išsisklaidžiusius. Leisk tam šiandien iš naujo tapti tikrove: jei *viena* duona, tai mes daugelis esame *vienas* kūnas. Žodžiai apie Bažnyčią kaip apie Kristaus kūną Pauliui nėra koks nors palyginimas. Jais nusakoma kur kas daugiau. „Kam *mane* persekioji?“ Kristus nepaliaudamas įtraukia mus į savo kūną, statydina savo kūną remdamasis Eucharistija, kuri yra Pauliui krikščioniškosios egzistencijos šerdis, leidžia visiems ir kiekvienam atskirai visiškai asmeniškai išgyventi, jog Kristus *mane* mylėjo ir už *mane* save paaukojo.

Baigdamas norėčiau priminti vėlyvuosius šventojo Pauliaus žodžius, šūksnį Timotiejui iš kalėjimo mirties akivaizdoje. „Drauge su manimi kentėk Evangelijos labui“, – sako apaštalas savo mokiniui (2 Tim 1, 8). Šie žodžiai, tarsi testamentas žymintys apaštalo kelio pabaigą, kreipia atgal į jo misijos pradžią. Po susitikimo su Prisikėlusiuoju apakusiam Pauliui apsistojus Damaske, Ananijas gauna užduotį nueiti pas baimę kėlusį persekiotoją ir uždėti ant jo rankas, kad jis vėl praregėtų. Į Ananajų prieštarą, jos tas Saulius esąs pavojingas krikščionių

persekiotojas, pasigirsta atsakymas: „Jis <...> neš mano vardą tautoms, karaliams <...>. Aš jam parodysiu, kiek daug jam teks iškentėti dėl mano vardo“ (*Apd 9, 15 ir t.*). Užduotis skelbti ir pašaukimas kentėti dėl Kristaus neatskiriami. Pašaukimas mokyti tautas, kaip toks, sykiu yra pašaukimas kentėti drauge su savo kančia mus atpirkusių Kristumi. Pasaulyje, kuriame galią turi melas, tiesa reiškia kančią. Kas nori išvengti kančios, laikytis nuo jos atokiai, tas vengia gyvenimo ir jo didybės; tada jis negali tarnauti tiesai ir per tai tikėjimui. Meilės nėra be kančios – be savęs atsisakymo, be Aš perkeitimo ir numazgojimo, siekiant tikrosios laisvės, kančios. Kur nėra nieko, kas būtų verta kančios, ten savo vertę praranda ir pats gyvenimas. Eucharistija – mūsų buvimo krikščionimis šerdis – remiasi Kristaus pasiaukojimu už mus, ji gimė iš aistringos meilės, kurios aukščiausiuoju tašku tapo kryžius. Šia save dovanojančia meile gyvename. Ji

teikia mums drąsos ir jėgų kentėti pasaulyje su Kristumi ir dėl jo, žinant, kad būtent per tai mūsų gyvenimas tampa didingas, brandus ir tikras. Visi šventojo Pauliaus laišškai mums rodo, kaip jo, kaip tautų mokytojo, kelyje išsipildė pranašystė, jo pašaukimo valandą pasigirdusi Ananijui: „Aš jam parodysiu, kiek daug jam teks iškentėti dėl mano vardo.“ Jo kentėjimai patvirtina jį esant tiesos mokytoją, ne trokštantį pelno, garbės, savirealizacijos, bet tarnaujantį tam, kuris mus visus mylėjo ir save už mus paaukojo.

Šią valandą dėkokime Viešpačiui už tai, kad jis pašaukė Paulių ir padarė jį tautų šviesa, mokytoju mums visiems, ir prašykime: ir šiandien dovanok mums prisiėkėlimo liudytoją, palytėtą tavosios meilės ir gebančių nešti mūsų laikams Evangelijos šviesą. Šventasis Pauliau, melski už mus. Amen.

Pirmoji katechezė apie Paulių

2008 m. liepos 2 d.

Brangūs broliai ir seserys!

Šiandien norėčiau pradėti naują katechezių – katechezių apie didįjį apaštalą Paulių – ciklą. Kaip žinote, šie metai, t. y. nuo 2008 m. birželio 29 d., Šv. Petro ir Pauliaus liturginės šventės, iki tos pačios šventės 2009-aisiais, skirti būtent jam. Apaštalas Paulius, iškili ir beveik nepakartojama, tačiau sykiu ja sekti akinanti asmenybė, iškyla prieš mūsų akis kaip visiško atsidaavimo Viešpačiui ir jo Bažnyčiai bei didžiulio atvirumo žmonijai ir jos kultūroms pavyzdys. Tad deramai elgiamės skirdami jam ypatingą vietą ne tik mūsų kulte, bet ir stengdamiesi suvokti, ką jis turi pasakyti mums, šiandienams krikščionims. Šiame mūsų pirmajame susitikime apžvelgsime aplinką, kurioje apaštalas gyveno ir veikė. Tokia tema, regis, atitolina mus nuo mūsų laikų, nes turime persikelti į pasaulį prieš du tūkstančius metų. Tačiau taip yra tik iš pirmo žvilgsnio ir iš dalies, mat pasirodo, kad šiandienė socialinė-kultūrinė aplinka kai kuriais aspektais ne taip labai ir skiriasi nuo tuometinės.

Pirmutinis ir pamatinis veiksnys, kurį reikia turėti galvoje, yra santykis tarp aplinkos, kurioje Paulius gimsta ir bręsta, ir globalinio konteksto, į kurį jis vėliau įsitrau-

kia. Paulius ateina iš tiksliai apibrėžtos kultūros, kuri neabejotinai buvo mažumos kultūra – Izraelio tautos bei jo tradicijos kultūra. Antikos pasaulyje, ir būtent Romos imperijoje, žydai sudarė, kaip mus moko šio dalyko tyrinėtojai, maždaug dešimt procentų visų gyventojų; čia, Romoje, jų imant procentais I a. viduryje buvo dar mažiau – daugiausia trys procentai miesto gyventojų. Jų tikėjimas ir gyvensena, kaip yra ir šiandien, aiškiai skyrėsi nuo juos supančios aplinkos. Tai kėlė arba pašaipą, galėjusią virsti nepakanta, arba žavėjimąsi, besireiškusį įvairiomis simpatijos formomis, kaip rodo „dievobaimingųjų“ arba „prozelitų“, t. y. pagonių, prisijungusių prie sinagogos ir perėmusių tikėjimą į Izraelio Dievą, atvejais. Kaip konkretų tokios dvejopos laikysenos pavyzdį galime pateikti, viena vertus, tokio oratoriaus kaip Ciceronas, kuris niekino jų religiją ir net Jeruzalės miestą, griežtą nuosprendį (plg. *Flaccus*, 66–69) ir, kita vertus, Nerono žmonos Popėjos, kurią Flavijus Juozapas mini kaip „simpatizavusią“ žydams, laikyseną (plg. *Žydų senybės* 20, 195.252; *Vita* 16), nekalbant jau apie tai, kad ir Julijus Cezaris jiems buvo oficialiai suteikęs ypatingas teises, su kuriomis mus supažindina minėtasis istorikas Flavijus Juozapas (plg. ten pat 14, 200–216). Neabejotina, kad žydų, kaip apskritai ir šiandien, už Izraelio ribų, t. y. diasporoje, būta kur kas daugiau negu teritorijoje, kitų vadinamoje Palestina.

Tad nieko nuostabaus, kad ir pats Paulius buvo dvejopo, priešingo vertinimo, apie kurį kalbėjau, objektas.

Aišku viena: ypatinga žydų kultūra ir religija nesunkiai rado vietą viską perskverbiančioje institucijoje, kokia buvo Romos imperija. Sunkesnė ir keblesnė padėtis tų, kurie, nesvarbu žydai ar pagony, tikėdami laikysis Jėzaus iš Nazareto, nes jie skirsis ir nuo judaizmo, ir nuo vyraujančios pagonybės. Kad ir kaip būtų: Pauliaus veiklai palankūs buvo du veiksniai. Pirmasis – graikiškoji, arba, teisingiau, helenistinė, kultūra, po Aleksandro Didžiojo tapusi bendruoju bent rytinės Viduržemio jūros erdvės ir Viduriniųjų Rytų paveldu, net ir įėjusi savin daugybę tradiciškai barbarais laikytų tautų kultūros elementų. Vienas ano meto rašytojas šiuo atžvilgiu teigia, jog Aleksandras „įsakė, kad visą apgyventą pasaulį visi laikytų savo tėvyne <...> ir kad daugiau nebebūtų skirtumo tarp graiko ir barbaro“ (Plutarchas. *De Alexandri Magni fortuna aut virtute*, §§ 6.8). Antrasis veiksnys buvo politinė-administracinė Romos imperijos struktūra, laidavusi taiką ir stabilumą nuo Britanijos iki Šiaurės Egipto ir vienijusi iki tol niekada nematytos apimties teritoriją. Šioje erdvėje galėjai pakankamai laisvai ir saugiai keliauti naudodamasis gera kelių sistema bei kiekviename atvykimo taške atradamas svarbiausius kultūrinius bruožus, sudarančius, nedarant žalos vietinėms vertybėms, bendrą vienijantį audinį *super partes* – tokį, kad žydų filosofas Filonas Aleksandrietis, Pauliaus amžininkas, galėjo pagirti imperatorių Augustą už tai, kad jis „tarp visų laukinių tautų įsteigė santarvę <...> pats tapdamas taikos sergėtoju“ (*Legatio ad Caium*, §§ 146–147).

Šventajam Pauliui – bent krikščioniškajam Pauliui po įvykio kelyje į Damaską – būdingas universalistinis požiūris neabejotinai daugiausia kyla iš tikėjimo į Jėzų Kristų, nes prisikėlusysis dabar nebevaržomas jokių partikuliarinių ankštybių. Iš tiesų apaštalui „nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei vyro, nei moters: visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje“ (*Gal 3, 28*). Vis dėlto to laiko ir aplinkos istorinė-kultūrinė situacija negalėjo nedaryti įtakos Pauliaus sprendimams bei išpareigojimams. Kažkas, atsižvelgdamas į jo žydišką kilmę, vartotą graikų kalbą ir jo kaip *civis romanus* privilegijas, įtikintas ir jo lotyniškos kilmės vardo, Paulių yra pavadinęs „trijų kultūrų vyru“. Labiausiai primintina Pauliaus laikais vyravusi stoikų filosofija, turėjusi įtakos, nors ir periferinės, krikščionybei. Čia nevalia nutylėti tokių stoicizmo filosofų kaip šios filosofijos pradininkai Zenonas ir Kleantas, taip pat Pauliui chronologiškai artimesnių Senekos, Musonijaus ir Epikteto. Jų mokymuose glūdi aukščiausios žmogiškumo ir išminties vertybės, kurias, savaime suprantama, perėmė krikščionys. Vienas šio dalyko tyrinėtojas yra taikliai parašęs: „Stoicizmas <...> skelbė naują idealą, uždejęs žmogui pareigas į jį panašių atžvilgiu, tačiau sykiu išlaisvinęs iš visų fizinių bei nacionalinių saitų

ir pavertusį jį grynai dvasine esybe“ (Max Pohlenz. *La Stoa*, I, Firenze 2 1978, 565 ir t.). Prisiminkime, pavyzdžiui, mokymą apie visatą, laikomą vienatiniu dideliu darniu kūnu, taip pat mokymą apie visų žmonių lygybę nepaisant jokių socialinių skirtumų, apie bent iš principo lygią vyro ir moters padėtį, apie santūrumo, teisingo saiko ir savitvardos, vengiant bet kurio kraštutinumo, idealą. Rašydamas filipiečiams: „Mąstykite apie tai, kas teisinga, garbinga, teisu, tyra, mylėtina, giriama“ (*Fil 4, 8*), Paulius tikrai tęsia aiškiai humanistinę sampratą, būdingą šiai filosofinei išminčiai.

Šventojo Pauliaus laikais taip pat buvo tradicinės religijos krizė, bent jos mitologiniais ir pilietiniais aspektais. Lukrecijui prieš šimtmetį polemiškai pareiškus, kad „religija sukėlė daug negerovių“ (*De rerum natura*, 1, 101), toks filosofas kaip Seneka, smarkiai peržengdamas bet kurio išoriško ritualizmo ribas, mokė: „Dievas yra arti tavęs, yra su tavimi, yra tavyje“ (Laiškai Liucilijui, 41, 1). Paulius, kreipdamasis į stoicizmo bei epikūrizmo filosofų auditoriją, analogiškai sako: „Dievas, pasaulio ir visko, kas jame yra, kūrėjas, būdamas dangaus ir žemės valdovas, gyvena ne rankų darbo šventyklose <...>. Juk mes jame gyvename, judame ir esame“ (*Apd 17, 24.28*). Taip jis, savaime suprantama, reiškia žydų tikėjimą į vieną Dievą, kurio neįmanoma apibūdinti antropomorfinėmis sąvokomis, tačiau daro tai pasirinkdamas jo klausytojams pažįstamus religinius bangų ilgius. Be to, turime neišleisti iš akių, jog daug pagoniškų kultūrų būdavo ne oficialiose miesto šventyklose, bet privačiose vietose, palankiose mokinių iniciacijai. Todėl niekam nekėlė nuostabos, kad ir krikščionių susirinkimai (*ekklesiai*), kaip liudija Pauliaus laišakai, vykdavo privačiuose namuose. Tuo metu apskritai dar nebuvo nė vieno viešojo pastato. Tad krikščionių susirinkimai amžininkams turėjo atrodyti kaip paprastas jų giliausios religinės praktikos variantas. Kad ir kaip būtų, skirtumai tarp pagonių kultūrų ir krikščionių kulto nemenki ir susiję tiek su dalyvių savosios tapatybės suvokimu, tiek ir su bendru vyrų ir moterų dalyvavimu, „Viešpaties pokylio“ šventimu ir Šventojo Rašto skaitymu.

Skubrus žvilgsnis į krikščioniškosios eros pirmojo amžiaus kultūrinę aplinką aiškiai rodo, jog šv. Paulių įmanoma tinkamai suprasti tik atsižvelgiant tiek į žydišką, tiek į pagonišką to meto foną. Tada jo pavidalas įgyja istorinės ir idealios gelmės, aplinkos atžvilgiu atskleidžiamas savo bendrybes ir originalumą. Tačiau tai apskritai galioja ir krikščionybei, kurios pirmutinės svarbos paradigma yra būtent Paulius, iš kurio visada turime dar labai daug ko pasimokyti. Šitai ir yra Pauliaus metų tikslas – mokyti iš šv. Pauliaus, mokyti tikėjimo, mokyti Kristaus, galiausiai mokyti žengti teisingo gyvenimo keliu.

LVK priminimas

Lietuvos Vyskupų Konferencija parapijų klebonams ir administratoriams priėmė, kad pagal Lietuvos Respublikos Vyriausybės ir Lietuvos Vyskupų Konferencijos susitarimą sutuoktiniams išduodamoje santuokos liudijimo formoje turi būti toks tekstas:

„Sutuoktiniams per dešimties dienų terminą nepateikus pranešimo apie šios santuokos sudarymą civilinės metrikacijos įstaigai, civilines teises pasekmes ši santuoka sukels nuo jos įtraukimo į valstybinę apskaitą momento.“

-lvks-

Paskyrimas

Kun. dr. **Arvydas Ramonas** paskirtas Popiežiškosios teologijos akademijos nariu korespondentu. Šis paskyrimas įgalina dalyvauti šios akademijos veikloje: narys korespondentas bendradarbiauja mokymo studijose, žurnalo „PATH“ leidimo darbuose, akademijos organizuojamose konferencijose ir kituose renginiuose, kuriais ji siekia jai iškeltų tikslų.

-lvks-

Vasaros stovyklos

Skudutiškyje

Liepos 21–27 d. įvairių specialybių studentai savanoriai, bendradarbiaujant Vilniaus akademinės sielovados centrui, Vilniaus Šv. Jono Krikštytojo ir šv. Jono apaštalo ir evangelisto bažnyčios bendruomenei, Skudutiškyje (Molėtų raj.) surengė paauglių vasaros poilsio ir tikėjimo ugdymo stovyklą „Septyni“ apie septynis gerus darbus. Paaugliai turėjo progą geriau susipažinti su septyniais krikščioniškais gerais darbais sielai: nemokantį pamokyti, abejojančiam patarti, nuliūdusį paguosti, bloga darantį sudrausti, įžeidimus atleisti, sunkumus iškęsti, melstis už gyvus ir mirusius. Vaikai septynioms dienoms apsistojo priklausomybių turėjusių asmenų bei jų šeimų krikščioniškoje bendruomenėje

Popiežiaus Benedikto XVI raštas dėl Šventojo Sosto pasiuntinio Šiluvos jubiliejuje paskyrimo

Paskelbta: 2008-08-20

Garbingajam mūsų Broliui,
Šventosios Romos Bažnyčios Kardinolui J. MEISNERIUI,
Kelno arkivyskupui

Jau artėja keturių šimtų metų sukaktis, kai liudijamas Dievo Motinos apsiųskimas Šiluvoje, kuri yra Lietuvoje. Dar viduriniais amžiais šiame krašte pradėjo plisti Evangelijos žinia ir vaisingai skleisti Išganytojo malonės darbai. Vėliau minėtoje vietoje pastatyta Švč. Mergelės Marijos Gimimo šventovė, kad ten galėtų gausiai rinktis tikintieji, su pasitikėjimu prašysiantys Dangaus pagalbos tiek kūnui, tiek dvasiai. Pasakojama, kad 1608 metais, kaip žinia, keliems piemenėliams pasirodė pati Dievo Gimdytoja, ir tada katalikybė ėmė plėtotis su nauju užmoju. Bet vėlesniais amžiais ten iškilo tam tikrų sunkumų bei negerovių, kurios reikė visiška priešiška katalikų tikybai.

Nūdien reikalai yra pagerėję, o Lietuvoje gyvenantys žmonės Šventosios Romos Bažnyčios kardinolo Vincento Sladkevičiaus buvo pavesti Bažnyčios Motinos globai. Šį pavedimą ten lankydamasis patvirtino ir garbingasis mūsų pirmtakas Jonas Paulius II.

Tad teisinga, kad garbingojo Brolio Kauno arkivyskupo metropolito Sigitu Tamkevičiaus SJ ir kitų Lietuvos vyskupų kvietimu bei raginimu būtų deramai iškilmingai paminėta anksčiau minėto įvykio keturių šimtmečių sukaktis, ypač rugsėjo 13–14 d. Šių iškilmių šventimas suteikia progą ir galimybę ne tik paminėti tą įvykį, bet ir sužadinti širdyse uolesnio tikėjimo dvasią.

Todėl siekdami, kad šios apeigos vyktų kuo didingiau ir veiksmingiau, nusprendėme nusiųsti prakilnų vyrą, kuris Mums atstovautų ir veiktų Mūsų vardu. Atkreipėme dėmesį į Tave, Garbingasis mūsų Broli, kuris esi visiškai tinkamas prisiimti šią tarnystę ir deramai ją atlikti. Tad didžiulio palankumo Tau skatinami skelbiame ir skiriame Tave, Garbingasis Mūsų Broli, YPATINGU PASIUNTINIU minėtoms iškilmėms švęsti.

Visiems dalyviams ir tenykščiams žmonėms išreikši Mūsų rūpestį, kad jie, atsidavimo Marijai paskatinti, kupini dvasinių vaisių, su atnaujintu uolumu laikytųsi maldingumo bei gerų darbų. Galiausiai norime, kad Mūsų vardu ir Mūsų galia suteiktum apaštališkąjį palaiminimą, kuris būtų tikras dangiškos apsaugos ir būsimų malonių ženklas.

Vatikanas, 2008-ųjų, ketvirtųjų Mūsų pontifikato metų,
liepos 3-ioji diena

Popiežius Benediktas XVI

Negalime likti abejingi

2008 08 12

Kai pasaulyje kenčia žmonės, negalime likti abejingi. Paskutinėmis dienomis iš Gruzijos mus pasiekia tragiškos žinios ir šturpūs karo vaizdai. Jie primena ir mūsų pačių ar mūsų tėvų patirtus baisumus. Karas visuomet atneša nelaimės, skausmą, supriešina žmones ir tautas, palieka ilgai negyjančias žaizdas. Tai yra visiškai nepriimtinas santykių sprendimo būdas.

Bažnyčia visomis išgalėmis kviečia siekti taikos ir ją saugoti. Popiežius Jonas Paulius II įvairiomis progomis ragino tiesti tarpusavio supratimo tiltus, energingai skatino ieškoti taikių sprendimų. Prasidėjus konfliktui Gruzijoje popiežius Benediktas XVI su dideliu liūdesiu ir skausmu kalbėjo apie nekaltas aukas linkėdamas, kad kariniai veiksmai būtų nedelsiant nutraukti, o konflikto regione įtaką situacijai turinčios šalys padarytų viską, kad būtų rasta taiki ir ilgalaikė išeitis.

Tikime didžia maldos galia. Jei negalime tiesiogiai paveikti konflikte dalyvaujančių šalių, tai visuomet galime melsti Dievą sustabdyti kraujo liejimą. Kviečiame Lietuvos kunigus ir tikinčiuosius šv. Mišiose melstis už Gruzijos žmones. Savo maldoje prisiminkime visus nukentėjusius, žuvusius ir jų artimuosius. Prašykime, kad kiekviena šalis galėtų laisvai ir netrukdomai kurti savo ateitį, o iškilančias problemas spręsti derybų ir pagarbaus bei konstruktyvaus dialogo keliu. Prievartai neturi būti vietos jokiam pasaulio regione, o panašūs įvykiai, kurie dabar vyksta Gruzijoje, niekada neturėtų pasikartoti.

Šventojo Tėvo raginimu kartu su mūsų broliais stačiatikiais karštai melskime taikos, savo maldas patikėdami Švč. Mergelei Marijai, Kristaus ir visų krikščionių Motinai.

Arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ Kardinolas Audrys Juozas Bačkis

Žolinės atlidai Pivašiūnuose

Šiomet Žolinės atlidai Pivašiūnuose buvo išskirtiniai: prieš 20 metų, 1988 m. rugpjūčio 14 d., kardinolas Vincentas Sladkevičius, tuometinis Kaišiadorių vyskupijos ganytojas, Pivašiūnų Marijos paveikslą vainikavo popiežiaus Jono Pauliaus II palaimintomis karūnomis, suteikdamas jam Nuliūdusiųjų Paguodos titulą. Lietuvoje popiežiaus vainikais vainikuoti tik šeši malonėmis garsėjantys žymių Lietuvos šventovių Marijos paveikslai: Trakų, Sapiegų (Vilnius), Šiluvos, Aušros Vartų, Pivašiūnų ir Žemaičių Kalvarijos. Chronologiniu požiūriu Pivašiūnai yra penktasis Lietuvoje popiežiaus karūnomis vainikuotas Marijos paveikslas. Kaišiadorių vyskupo sprendimu Pivašiūnų atlidai nuo šių metų visada vyks tuo pačiu metu – rugpjūčio 14–22 d.

Šių metų Žolinės atlidai prasidėjo rugpjūčio 14 d. vakaro pamaldomis. Į pamaldas atvykęs Kaišiadorių vyskupas J. Matulaitis paskelbė jų pradžią ir

„Jaukūs namai“. Stovykloje dalyvavo 57 vaikai iš septynių Lietuvos vietovių – Gargždų, Kaltinėnų, Kauno, Panevėžio, Plungės, Simno, Vilniaus. Septynioms stovyklautojų grupelėms vadovavo savanoriai Dalia Arčiamaitė, Karolina Laurikietytė, Eimantas Pocius, Birutė Šinkūnaitė, Oksana Šleževičiūtė, Šv. Juozapo kunigų seminarijos klierikai Robertas Moisevič, Stanislav Valiukevič. Giedoti, dainuoti vaikus mokė Raimonda Jankauskaitė ir Adomas Vidugiris. Žaidimus organizavo Vilma Kazlauskaitė. Stovyklos „Septyni“ dvasios tėvas ir globėjas buvo kunigas Saulius Bužauskas.

Vaikus aplankė ir apie savo darbus, pomėgius, garsių žmonių gyvenimo kasdienybę pasakojo Rimas Šapauskas, Stano, Donata, Edita Mildažytė, Gediminas Jaunius, Marius Jančius. Apie džiaugsmą daryti gerus darbus kitiems žmonėms vaikams aiškino ir vaizdingais pavyzdžiais iliustravo kunigas Sigitas Grigas. Susitaikymo pamaldose ant Jėzaus pečių visas nuodėmes sudėti stovyklautojams padėjo kunigas Egidijus Kazlauskas. Paaugliai kasdien švėsdavo šv. Mišias, tvarkė bažnyčią, lankė Skudutiškio parapijos senelius ir neįgaliuosius.

Paaugliai žaidė, piešė, atlikinėjo kūrybines užduotis, sportavo, dainavo ir šoko, dalyvavo pagal savo pomėgius pasirinktose grupelėse, rengė talentų vakarą, vakarodavo prie laužo, keliauvo į kaimo turizmo sodybas, buvusį Kurminų dvaro parką ir, laikydamiesi stovyklos tradicijų, eidavo į naktinius žygius. Laisvalaikiu stovyklautojai kasdien maudėsi Skudutiškį supančiuose ežeruose, stebėjo retus paukščius, skynė vaistažoles, uogavo. Kelionių dieną paaugliai su stovyklos vadovais vyko į Molėtų observatoriją, kur galėjo stebėti žvaigždes, apžiūrėti didžiausią Lietuvoje teleskopą, išgirsti iš astronomų, jog horoskopai, neatpažinti skraidantys objektai – prasimanytos ir jokiais rimtesniais argumentais neparemtos teorijos naiviems žmonėms mulkinti. Kiekvienas stovyklautojas dovanų gavo skarelę, ant kurios piešė grupelės

simbolį, rinko bičiulių palinkėjimus ir autografus, taip pat specialiai stovyklai parengtą giesmynėlį, Bruno Ferero knygele.

Tai jau šeštoji stovykla, rengiama kasmet vis kitoje Lietuvos vietoje. Organizatoriai stengiasi per tęsines vasaros stovyklas suteikti paaugliams galimybę krikščioniškai bręsti, vis atnaujinti tikėjimą, išmokyti patarnauti kitiems. Be to, visada, kiek išgalima, stengiamasi pakviesti ir tuos vaikus, kurie dar nėra stovyklavę jokioje stovykloje. Katalikiškos vasaros stovyklos – viena veiksmingiausių jaunimo pastoracijos progų, galimybė kaimų ir miestų paaugliams pakeliauti, susipažinti su Lietuvos šventovėmis, garsiais žmonėmis, atrasti veiklaus ir įdomaus krikščioniško gyvenimo prasmę, įgyti bent nedidelių maldos įgūdžių, susirasti tikinčių bendraamžių, su kuriais per visus metus galima palaikyti draugiškus ryšius. Vaikų atsiliepimai, laiški vadovams liudija, kad stovykloje gauta patirtis, išgyventos bendrystės akimirkos įstringa ilgai, suteikia drąsos šiais laikais nesigėdyti tikėjimo, padeda išverti sunkumus.

-ksb-

Alsėdžiuose

Rugpjūčio 5–10 d. Alsėdžių (Plungės raj.) mokykloje vyko Vilniaus arkikatedros patarnautojų ir šį pavasarį pirmąją Komuniją priėmusių vaikų vasaros poilsio ir krikščioniško tikėjimo ugdymo stovykla. Istorinis Alsėdžių miestelis pasirinktinai neatsitiktinai. Nuo XV a. čia buvo Žemaitijos vyskupų rezidencija, svečiuotis atvykdavo garsūs ne tik Žemaitijos, bet ir visos Lietuvos žmonės, Žvėrinycios kalne buvo įsteigtas zoologijos sodas, parapijoje gyveno 1918 m. Lietuvos Nepriklausomybės akto signatarų.

Pagrindinė vaikų vasaros stovyklos tema buvo „Išmok daryti gera“. Joje dalyvavo 54 vaikai iš Vilniaus. Stovyklautojams vadovavo Raimonda Janauskaitė, Ada Kulbickaitė, Karolina Laurikietytė, Edita Metrikietė, Eimantas

supažindino su atlaidų šventimo tvarka. Kaip ir kasmet, išvakarių pamaldose dalyvavo gausus maldininkų būrys iš Jiezno parapijos, lydimas klebono kun. R. Bičkausko.

Pagrindinę atlaidų dieną – rugpjūčio 15-ąją – Žolinės iškilnių šv. Mišioms vadovavo ir pamokslą pasakė Kauno arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius SJ. Šv. Mišias koncelebravo Kaišiadorių vyskupas J. Matulaitis, Telšių vyskupas J. Boruta SJ, Vilniaus arkivyskupo augziliaras vyskupas J. Tunaitis, Vilkaviškio vyskupas emeritas J. Žemaitis MIC, *Opus Dei* prelatūros vikaras Baltijos šalims mons. A. Lavinus, apaštališkojo nuncijaus Lietuvoje sekretorius mons. J. F. Lantheaume'as, Lietuvos Vyskupų Konferencijos generalinis sekretorius mons. G. Grušas, Telšių vyskupo generalvikaras prel. J. Šiurys, Magdeburgo vyskupo vikaras kun. T. Krieselis ir kiti. Giedojo A. Bagdono vadovaujamas Kaišiadorių vyskupijos parapijų jungtinis choras, grojo E. Ališausko vadovaujamas Lietuvos kariuomenės Garbės sargybos orkestras. Po šv. Mišių bažnyčios šventoriuje surengta eucharistinė procesija, kuriai vadovavo Kauno arkivyskupas. Pamaldas transliavo Lietuvos televizija ir „Marijos radijas“, jas komentavo kun. L. Virbalas SJ.

Rugpjūčio 16-ąją į atlaidus susirinko rožinio mylėtojai. Šia proga į Pivašiūnus atvyko gausus Kaišiadorių vyskupijos Gyvojo rožinio draugijos narių būrys iš įvairių parapijų, taip pat nemaža svečių – iš Panevėžio vyskupijos atvyko daugiau nei 200 maldininkų, šios vyskupijos Gyvojo rožinio brolijos narių, lydimų brolijos vadovės N. Gylienės ir kun. R. Kavaliausko. Po šv. Mišių, kurias aukėjo Kaišiadorių vyskupas J. Matulaitis ir Panevėžio vyskupas emeritas J. Preikšas, maldininkai, lydimi vyskupų, procesija eidami aplink bažnyčią, meldėsi rožinį, po to surengė agapę.

Rugpjūčio 17 d. melstasi už parapijas, Kaišiadorių vyskupas teikė Sutvirtinimo sakramentą, o parapija minėjo pirmosios bažnyčios pastatymo 360 metines. Spėjama, kad pirmoji Pivašiūnų koplyčia ar bažnyčia sunaikinta per 1655–1661 m. rusų-švedų karą, galbūt sudegė. Pirmosios dvi Pivašiūnų bažnyčios stovėjo pakalnėje, o trečioji, dabartinė, 1822–1825 m. pastatyta ant kalno. Statybų darbais rūpinosi ir parapijai ilgą laiką vadovavo vienuoliai benediktinai.

Rugpjūčio 18 d. melstasi už šeimas, Kaišiadorių vyskupijos ir kitų šeimos centrų darbuotojus ir savanorius. Šią dieną daugiausiai maldininkų buvo atvykę iš Širvintų dekanato parapijų, vidurdienio šv. Mišioms vadovavo Kaišiadorių vyskupas.

Rugpjūčio 19 d. buvo meldžiamasi už *Caritas* darbuotojus ir savanorius bei ligonius. Pamaldose dalyvavo Kaišiadorių vyskupijos *Caritas* savanoriai, taip pat gausus maldininkų būrys iš Kaišiadorių dekanato. Pamokslą per Kaišiadorių vyskupo vadovaujamas šv. Mišias pasakė Lietuvos *Caritas* vadovas kun. R. Grigas. Šią dieną Kaišiadorių vyskupijos *Caritas* darbuotojai ir savanoriai taip pat klausėsi kun. R. Grigo pranešimo tema „Bažnyčios esmė yra gailėstingoji meilė“, o po šv. Mišių Kaišiadorių vyskupas iškilmingai pašventino neseniai pastatytą Kaišiadorių vyskupijos *Caritas* kryžių. Po visų renginių *Caritas* savanoriai, atvykę iš įvairių vyskupijos parapijų, ir svečiai, vadovaujami Kaišiadorių vyskupijos *Caritas* direktoriaus kun. R. Jurkevičiaus, surengė agapę. Rugpjūčio 20-ąją – kunigams ir vienuoliams skirtą dieną – melsta pašaukimų į kunigystę ir vienuolijas. Tą dieną gausiausiai maldininkų buvo atvykę iš Molėtų dekanato parapijų.

Rugpjūčio 21 d. Pivašiūnuose tradiciškai organizuota Kaišiadorių vyskupijos jaunimo diena. Dar išvakarėse į Pivašiūnų šventovę susirinko nemažas vyskupijos jaunimo būrys, pėsčiomis atkeliavęs iš Užuguosčio parapijoje vykusios jaunimo stovyklos. Šiais metais jaunimo žygio maršrutas nusidriekė per Užuguosčio, Aukštadvario, Dusmenų ir Pivašiūnų parapijas, iš viso apie 50 kilometrų. Paprastai šioje maldingoje kelionėje dalyvauja per 100 jaunuolių iš įvairių vyskupijos parapijų, o renginį globoja Kaišiadorių vyskupijos jaunimo centras. Šią dieną buvo melstasi už vaikus ir jaunimą.

Rugpjūčio 22-ąją, paskutinę Žolinės atlaidų Pivašiūnų šventovėje dieną, melstasi už tikybos mokytojus, katechetus ir visus pedagogus, taip pat mokinius, dėkoti už patirtas malones atlaiduose. Šią dieną Pivašiūnuose vyko Kaišiadorių vyskupijos tikybos mokytojų ir katechetų susitelkimo diena, kasmet organizuojama prieš naujuosius mokslo metus. Po šv. Mišių Kaišiadorių vyskupas tikybos mokytojams suteikė iškilmingą siuntimą ir palaiminimą. Šiais metais tikybos mokytojų ir katechetų susitelkimo dienos tema buvo pasirinkti Pirmojo laiško tesalonikiečiams žodžiai: „Dievo valia – jūsų šventėjimas“. Mokytoja J. Lapelienė šia proga tikybos mokytojus ir katechetus supažindino su kunigo B. Bulikos mintimis – rašytiniu palikimu.

-Kš-

Porciunkulės atlaidai ir Panevėžio katedros konsekracijos 75-mečio minėjimas

Rugpjūčio 1–3 d. Panevėžio katedroje vykę Porciunkulės atlaidai ir katedros konsekracijos 75-mečio minėjimas patraukė daugelio Panevėžio, ir ne tik, tikinčiųjų dėmesį. Žmonės gausiai dalyvavo sekmadienio sumos šv. Mišiose ir po šv. Mišių vykusioje programoje. Penktadienį už išėjusius amžinybėn katedros statytojus, vysk. Kazimierą Paltaroką ir parapijiečius meldėsi Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas ir vyskupijos kanauninkai bei monsinjorai. Prieš šv. Mišias buvo giedamas rožinis už iškeliavusius į amžinybę. Pamokslus šeštadienį ir sekmadienį sakė Šv. apaštalu Pilypo ir Jokūbo vienuolyno vyresnysis, Vilniaus kunigų seminarijos dėstytojas kun. Pijus Eglinas OP.

Šeštadienis buvo skirtas maldai už ligonius ir Gyvojo rožinio narių intencijomis. Buvo meldžiamasi Dievo Gailestingumo vainikėlio malda, Kristaus kančios litanija, Rožinio malda, aukojamos šv. Mišios ir einama procesija. Br. kun. Pijus per pamokslą išsamiai paaiškino Porciunkulės atlaidų kilmę ir prasmę. Sekmadienio homilijose pamokslininkas įtaigiai pasidalijo savo išvalgomis apie tris dieviškąsias dorybes – tikėjimą, viltį ir meilę, joms apibūdinti pasitelkdamas žmogiškojo bendravimo pavyzdžius, kuriais remiantis galima analogiškai aiškinti dieviškąsias dorybes. Sumos šv. Mišias iš Panevėžio katedros transliavo Marijos radijas. Tikintieji galėjo susitikti su Marijos radijo atstovais.

Po šv. Mišių aplink bažnyčią buvo iškilmingai nešamas Švč. Sakramentas, lydintas pasipuošusių tikinčiųjų, skambių choristų balsų ir vėjyje besiplaistančių vėliavų. Vėliau kun. Pijus katedros šventoriuje pašventino koplytstulpį. Žodį tardamas skulptorius Stanislavas Janušas padėkojo Dievui už jam duotus gabumus kurti ir džiaugėsi, kad jo darbas papuoš Panevėžio katedros šventorių. Nuskambėjo giesmė „Kryžiau šventas“, labai tikusi šia proga, nes koplytstulpyje vaizduojamas Rūpintojėlis, apsuptas ažuolo lapų. Po giesmės pasodintas atminimo medelis. Jį sodino šventės svečias br. kun. Pijus, vėliau kastuvą perėmė daug gyvenimiškos patirties per beveik 98 gyvenimo metus

Pocius, Monika Vinclovaitė, Šv. Juozapo kunigų seminarijos klierikai Mindaugas Bernotavičius ir Stanislav Valiukevič. Stovyklos dvasios tėvas ir globėjas – kunigas Saulius Bužauskas. Vaikai per visą stovyklos laiką buvo kviečiami atlikti gerus darbus ne tik draugams, kitiems vaikams, bet ir Alsėdžių miesteliui, kuris tomis dienomis šventė 755 metų jubiliejų. Vasaraujantys vilniečiai pasidaliję į septynias grupes miestelyje rungtyniavo rinkdami šiukšles: iš viso surinkta apie 100 kg šiukšlių. Kasdien stovyklautojai Alsėdžių Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo bažnyčioje dalyvaudavo šv. Mišiose, giedojo, meldėsi už parapiją, tėvus, geradarius.

Vaikams ypač patiko vaidinti pagal pateiktas Šventojo Rašto ištraukas, kurti pasakas. Stovyklautojai sugalvojo vasaravimo taisykles, žaidė orientacinį žaidimą, sportavo, piešė ant akmenų, iš vilnos vėlė papuošalus, iš popieriaus darė drabužius, iš siūlų pynė draugystės apyrankes, rungėsi estafetėse, maudėsi užtvankoje, kūrybingai rodė savo talentus. Daug džiaugsmo sukėlė aitvarų gaminimas ir jų leidimas į dangaus aukštybes. Stovyklautojus aplankę skautai išmokė įvairiomis sąlygomis kurti laužą, ant jo kepti duonele, pamokė skautišku žaidimu, kartu padainavo. Iš stovyklos vaikai namo parsivežė ne tik gražių įspūdžių, bet ir pasiryžimą dažniau lankyti bažnyčią. Atminimui kiekvienas dovanų gavo jų amžiui tinkamą knygą apie tikėjimą, skarelę, giesmynėlį. Už stovykloje kursavusius „gerukus“ – juos savajai komandai buvo galima pelnyti atlikus gerus darbus, laimėjus rungtynes, parodžius talentą – stovyklautojai aukcione įsigijo ne tik saldumynų, bet ir vertingų priemonių naujiems mokslo metams: rašiklių, sąsiuviniių, vadovėlių. Krikščioniškų stovyklų rengimas sakramentus priėmusiems vaikams – tęstinė pastoracijos veikla, rekomenduotina kiekvienoje parapijoje. Tokiu būdu jaunimas skatinamas nepamiršti parapijos, ugdyti ryšius, domėtis šiuolaikiška bažnytinės bendruomenės veikla, mokomas tikėjimą sieti su kasdieniu gyvenimu, ben-

dradarbiauti tarpusavyje ir kūrybiškai, aktyviai ilsėtis.

-ksb-

Tiltagaliuose

Rugpjūčio 14–17 d. Tiltagalių stovykla-vietėje šalia Panevėžio vyko kasmetinė Lietuvos krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės stovykla, skirta ne tik bendruomenės nariams, bet ir jų šeimoms, giminėms bei draugams. Stovyklavo per 160 žmonių.

Šiais metais gilintasi į dešimties Dievo įsakymų išmintį. Penkiomis paskaitomis dekalogą nuotaikingai ir paprastai aptarė Vytauto Didžiojo universiteto dėstytojas kun. dr. Kęstutis Kėvalas. Prelegentas pabrėžė, kad Dievo teisy-nas, suformavęs išrinktąją tautą, davė pradžių Vakarų civilizacijai ir tebėra tikrai pažangaus sugyvenimo garantas. Kalno pamoksle Jėzus parodo dekalogą kitoje šviesoje: pagarba kiekvienam žmogui kartu yra ir pagarba Dievui, tačiau joks žmogus neturi užimti Dievo vietos mūsų širdyje. Prelegentas sakė, kad dešimt Dievo įsakymų yra vientisa visuma, ir jeigu nesilaikai pirmojo, greičiausiai nesilaikai nė vieno įsakymo.

Stovyklautojai kasdien švęsdavo šv. Mišias, kas vakarą adoruodavo Jėzų Eucharistijoje. Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų dienos vakarą stovyklautojus aplankė Nekaltojo Prasidėjimo Marijos tarnaičių kongregacijos ses. Aušra Kuodytė, jau šešerius metus besidarbuojanti misijose Afrikoje. Trejus iš jų ses. Aušra tarnavo Ruandoje, kitus trejus – Kongo Demokratinėje Respublikoje. Misionierė pasakojo apie šios šalies žmonių buitį, papročius. Konge, jei žmonės turi ką valgyti, tai valgo vieną kartą per dieną. Šis skurdas – ne tinginystės ar apsileidimo priežastis. Dėl vidinių neramumų gyventojai turi vis kraustytis iš vienos vietos į kitą, o žemė yra nederlinga, turi būti gausiai laistoma ir tręšiama, kad kas nors užaugtų.

Seserys išlaiko ambulatoriją, rūpinasi vaistine bei septyniolika jos padalinių, kur dirba apmokyti vietiniai gyventojai.

sukaupęs mons. Petras Kuzmickas, o galiausiai ir katedros klebonas kun. Tomas Skrudupis.

Po to klebonas visus pakvietė arčiau prie katedros sienos, menančios bažnyčios statytojų ir visų parapijiečių pastangas, kad iškiltų ši šventovė – tuomet Panevėžio vyskupas Kazimieras Paltarokas kvietė kiekvieną prisidėti bent vienu litu prie statybos. Nūnai čia jau laukė žmonių suneštų gėrybių nukrauti stalai. Klebonas palaimino valgius ir pakvietė vaišintis, linksmin-tis. Akordeonistui užgrojus, žmonės dainavo, šoko, rankų žiedu apjuosė ka-tedrà, vėliau jaukiai šurmuliavo būreliais sustoję ar įsitaisę ant išrikiuotų suolų, kunigai ir jų talkininkai vaikščiojo su kermašiais saldainiais, dosniai apdalydami vaikus, neužmiršdami ir vyresniųjų. Nuo šilto žodžio skleidėsi šypsenos veiduose, džiugesys ir ramybė plazdeno ore – tikra atlaidų nuo-taika ir malonė. Artėjant pavakarei, Gyvojo rožinio brolijos vadovės Nijolės Gylienės vadovaujami, ištvermingiausi šventės dalyviai padėjo klebonui malda ir giesme „Ilgiausių metų“ ir palinkėjo, kad ir kitais metais būtų su-rengta panaši šventė. Klebonas padėjo visiems dalyviams ir organizato-riams sakydamas, kad vienas žmogus to negalėtų padaryti, tik visi drauge galime kurti bendruomenę.

Šventės svečiai galėjo aplankyti katedros kriptoje veikiančią Katedros loby-no parodą, kurioje eksponuoti senieji liturginiai drabužiai ir indai. Ekspo-zicija sulaukė didelio susidomėjimo. Jubiliejaus proga bažnyčioje taip pat buvo parengti senovinių nuotraukų stendai. Dabar jie papildyti naujomis nuotraukomis, atspindinčiomis šventės akimirkas.

-lk-

Vilniaus arkivyskupijos kunigų susirinkimas

Rugpjūčio 6 d. Vilniaus arkivyskupijos kurijoje vyko Vilniaus arkivysku-pijos kunigų susirinkimas. Vilniaus arkivyskupas metropolitas kardinolas Audrys Juozas Bačkis, pasveikinęs visus susirinkusius kunigus, paragino aktyviau ir iš anksto rengtis katechezėms parapijose. Susirinkime kalbėta apie pasirengimą švęsti Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo Šiluvoje 400 metų jubiliejų. Vilniaus arkivyskupijos diena – rugsėjo 13-oji. Šiluvos atlaidų Vilniaus arkivyskupijos dienos koordinatorius kun. Žydrius Kuzinas akino aktyviai įsitraukti į atlaidų šventimą, parapijose organizuoti piligrimineš ke-liones į Šiluvą, kad kuo daugiau žmonių galėtų atnaujinti pamaldumą Švč. Mergelei Marijai, turėtų progos pagilinti savo tikėjimą, labiau sutvirtinti bendruomenės ryšius. Rugsėjo 13 d. 10 val. Vilniaus arkivyskupo augziliaras ir generalinis vikaras vyskupas Juozas Tunaitis Šiluvoje melsis Dievo gailės-tingumo intencija už visą Lietuvą. 12 val. Vilniaus arkivyskupas metropoli-tas kardinolas Audrys Juozas Bačkis vadovaus iškilmingoms šv. Mišioms. Tą dieną Šiluvoje bus pristatoma Vilniaus arkivyskupijos sielovadinė veikla bei pagrindinės šventovės ir bus švenčiama Šeimų diena. Kviečiami dalyvauti visi vaikai, šiais metais priėmę pirmąją Komuniją. Nuo 9 val. Vilniaus arki-vyskupijos kunigų prašoma teikti Sutaikinimo sakramentą. Kunigai ragina-mi savo parapijose dalyti apie Šiluvos atlaidus išleistus lankstinukus.

Vilniaus arkivyskupijos kunigų susirinkime svarstytas opus kunigystės pa-šaukimų klausimas. Vyskupai išreiškė susirūpinimą, kad vis mažėja stijan-čiųjų į kunigų seminarijas. Kardinolas kvietė aktyviai melsti pašaukimų, ragino kunigus parapijose burti žmones maldai už dvasininkus. Kunigų susi-rinkime buvo dalijamos knygelės, kuriose surinkti įvairių žmonių liudijimai,

kaip daugybė garsių šventųjų ir mažai žinomų tikinčiųjų meldėsi už kunigus ir sulaukė maldų nuostabių vaisių, taip pat ir radikalių dvasinių pokyčių savo gyvenime. Pasak kardinolo, karšta, nuoširdi tikinčio žmogaus malda visais laikais gali duoti nuostabių vaisių visai Bažnyčiai.

Vilniaus arkivyskupo augziliaras ir generalinis vikaras vyskupas Juozas Tunaitis priminė, kad mišrių santuokų atvejais būtina paskubėti kreiptis į vyskupus, nes tokioms jungtuvėms reikia dispensos ir laiko besituokiančius apklausti ir visa tinkamai iširti. Ganytojai su kunigais svarstė apie kai kuriose parapijose įsigalinčius papročius sužadėtinius tuokti be tinkamo pasiruošimo. Vyskupas Juozas Tunaitis taip pat priminė kunigams, jog reikia atsakingai elgtis su senais, nenaudojamais liturginiais drabužiais, indais, paveikslais. Juos restauruoti koku nors būdu galima tik pasitarus su kompetentingais specialistais. Arkivyskupijoje veikia Bažnytinio meno muziejus, todėl nenaudojamus daiktus geriausia perduoti jam tinkamai restauruoti ir saugoti.

-ksb-

Žagarėje darbavosi dvasininkai ir mokslininkai

Rugpjūčio 3–9 d. Žagarėje vyko trečioji mokslinė respublikinė Dievo tarnaitės Barboros Žagarietės ekspedicija. XVII a. pradžioje gyvenusios Barboros Umiastauskaitės-Žagarietės beatifikacijos byla Šiaulių vyskupijoje pradėta 2005 m. Nuo 2006 m. rengtos mokslinės respublikinės ekspedicijos, kurioms vadovauja prof. habil. dr. Alfonsas Motuzas. Ekspedicijos grupę sudarė mokslininkai iš Šiaulių, Vilniaus, Kauno universitetų ir Šiaulių vyskupijos dvasininkai. Duomenys apie Barborą Žagarietę tyrinėti istoriniu, etnologiniu, etnomuzikologiniu, iš dalies menotyrimu aspektu.

Šią vasarą, laiminant Šiaulių vyskupui Eugenijui Bartuliui, vykusi trečioji mokslinė respublikinė ekspedicija sutapo su dviem svarbiais įvykiais: Žagarės miestelis šventė 810 metų jubiliejų, taip pat sukako 380 metų nuo Barboros Žagarietės gimimo. Sekmadienio, rugpjūčio 3 d., rytą ekspedicijos dalyviai susirinko prie naujosios Žagarės bažnyčios. Iš čia kartu su Žagarės klebono kun. Rimanto Žaromskio vadovaujama procesija nuėjo į senąją, kartais Barboros vardu vadinamą, Šv. Petro ir Pauliaus bažnyčią. Čia Dievo tarnaitės Barboros Žagarietės bylos postulatorius kun. Evaldas Alūza perdavė Šiaulių vyskupo Eugenijaus Bartulio sveikinimus ir aukojo šv. Mišias už Žagarės parapiją. Per pamokslą diakonas Marius Dyglys aiškino, kas yra kankinystė, kurios ženklų paženklinta Barbora Žagarietė. Kankinystė, anot diakono, vienas pagrindinių skelbimo šventuoju motyvų. „Senovės Romoje ir Graikijoje krikščionis tikėjimo brandumą paliudydavo atiduodamas už tikėjimą savo gyvybę. Barbora savo šventumą paliudijo atiduodama savo gyvybę už skaislumą. Tai turėtų būti aktualu šiandienos jaunimui“, – sakė jis. Prisimintas ir dar vienas Žagarės kankinys – vyskupas Julijonas Steponavičius. „Jam nebuvo lengva išgyventi tuos laikus, kai negalėjo vykdyti savo pareigų, tačiau Žagarėje jis sugebėjo liudyti tikėjimą, skleisti Dievo meilę“, – tvirtino diakonas Marius. Pamokslas pabaigoje pamokslininkas kvietė Žagarės gyventojus bendradarbiauti su į ekspediciją atvykusiais mokslininkais.

Po šv. Mišių bylos postulatorius kun. Evaldas Alūza oficialiai paskelbė apie ekspedicijos pradžią. Ekspedicijos vadovas prof. habil. dr. Alfonsas Motuzas vadovavo pusę valandos trukusiai spaudos konferencijai. Jos metu pristatyti ekspedicijos dalyviai, trumpai aptarta, kas nuveikta per buvusias dvi ekspedicijas, ko tikimasi iš trečiosios. Paskelbti išspausdinti publicistiniai ir moksliniai

Misionierės moko vietinius gyventojus išsikasti tvenkinius ir auginti žuvį, išlaiko specialią mokyklą merginoms, kur jos mokosi skaityti, rašyti, siūti rankomis ir megzti. Misijas palaiko seserų renkamos aukos visame pasaulyje. Misijas Afrikoje savo kukliais įnašais remia ir Lietuvos krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė. Ses. Aušra apie gyvenimą Afrikoje pasakojo giedrai ir paprastai: nei skurdas, nei nuolatinis pavojus iš jos bei vietos gyventojų neatima tikėjimo, vilties ir gyvenimo džiaugsmo.

Šeštadienio vakarą stovyklautojus džiugino tėvų ir vaikų krepšinio varžybos, pasibaigusios penkerius metus brandinta vaikų pergale, ir talentų vakaras žvakių šviesoje.

-ip-

Vasaros rekolekcijos dėstytojams

Rugpjūčio 1–5 d. Paštuvos Basųjų karmeličių vienuolyne vyko tradicinės vasaros rekolekcijos dėstytojams „Kas yra Kristus mano gyvenime. Dievas pajuntamas širdimi“. Jas jau dvyliką kartą surengė Vilniaus akademinės sielovados centras (VASC). Į rekolekcijas susirinko 20 dėstytojų iš įvairių Lietuvos universitetų. Penkias dienas dvasinėje kelionėje juos lydėjo VASC vadovas kun. Stasys Kazėnas SJ, vieną dieną konferencijas vedė kun. Kęstutis Brilius MIC. Ses. Lina Briliūtė SF rūpinosi organizaciniais reikalais.

Nuo pirmos dienos rekolekcijų dalyviai buvo raginami apžvelgti ir apmąstyti savo santykį su Dievu – maldos reikšmę, prasmę bei išraiškos būdus savo gyvenime. Kun. K. Brilius MIC skatino atpažinti svarbiausią žmogaus gyvenimo tikslą: pažinti Dievą, visa ko Kūrėją. Tėvas Stasys padėjo iš naujo atrasti jau daugelį kartų skaitytus Šv. Rašto tekstus, remdamasis ignaciškojo dvasingumo principais ragino rekolekcijų dalyvius kontempliuoti skaitomus tekstus ir ieškoti naujo santykio su Jėzumi – skaityti remiantis protu, bet pažinti širdimi, nes galima daug žinoti apie asmenį, bet jo nepažinti. Tokiam

pažinimui labai svarbi tyła, kuri leidžia mums atsistoti Dievo akivaizdoje tokiems, kokie esame, leisti jam žiūrėti į mus mylinčio Tėvo žvilgsniu. Vienas iš tokių susitikimų – adoracija, kai mes žvelgiame į Kristų, o jis žvelgia į mus.

Rekolekcijų dalyviai turėjo galimybę švęsti Sutaikinimo sakramentą arba asmeniškai pasikalbėti su kunigu, kasdien dalyvaudavo šv. Mišiose ir meldėsi Valandų liturgija. Rekolekcijos baigėsi pasidalijimu apie patirtą Dievo malonę ir tėvo Stasio palinkėjimu, kad viskas būtų didesnei Dievo garbei.

-sa-

Kolpingo dienos šventė

Rugpjūčio 17 d. Lietuvos Kolpingo draugija pakvietė į tradicine tapusią Kolpingo dienos šventę, šiemet vykusią Vilkaviškyje. Pasak Lietuvos Kolpingo draugijos nacionalinės sekretorės Linos Kalibaitės, kiekvienais metais ši šventė organizuojama vis kitame Lietuvos mieste. Į renginį atvyko kelios dešimtys draugijos narių iš Kauno, Ignalinos, Kunionių, Troškūnų ir kitų vietovių. Šventė prasidėjo Vilkaviškio katedroje, kur Ignalinos Kolpingo šeimos vadovė Ramutė Rimšėlienė perskaitė katechezę apie pal. kunigą A. Kolpingą. Šv. Mišias aukojo Lietuvos Kolpingo draugijos valdybos pirmininkas kan. Saulius Filipavičius, o po jų parapijos namuose Kolpingo dienos šventė buvo iškilmingai pradėta. Iš įvairių Lietuvos vietų atvykusios Kolpingo šeimos papasakojo apie save. Nuotaikingą koncertą parengė Vilkaviškio pagyvenusių žmonių klubas „Rudenėlis“.

Kolpingiečiai taip pat apsilankė dr. J. Basanavičiaus gimtinėje, apžiūrėjo Lietuvos tautinio atgimimo ažuolyną ir Paežerių dvarą.

-lk-

Marijos paveikslų kelionė

Birželio 15-ąją, sekmadienį, keliaujanti Šiluvos Marijos paveikslų kopija buvo iškilmingai sutikta Kauno Švč. Jėzaus

niai darbai. Svarbiausi iš jų: Šiaulių universiteto dr. Stasio Šimaičio mokslinis straipsnis apie Barbaros Žagarietės giminės kilmę „Logos“ žurnale; VDU doc. dr. Rasos Račiūnaitės-Paužuolienės straipsnis „Barboros Žagarietės-Umiastauskaitės šventumo fenomenas“ žurnale „Soter“ ir straipsnis „Religiniai pasakojimai ir legendos apie Barbarą Žagarietę-Umiastauskaitę“ „Tautosakos darbuose“; diakono Mariaus Dyglio magistro darbas „Dievo tarnaitės Barbaros Žagarietės gerbimo istorija Žiemgaloje“. Prof. habil. dr. Regina Merkienė pranešė, jog apie Barbarą Žagarietę įvairiomis kalbomis skelbiama internete.

Ekspedicija baigta rugpjūčio 9 d. Šiaulių vyskupo Eugenijaus Bartulio aukotomis šv. Mišiomis. Per pamokslą ganytojas kalbėjo apie gyvenimo kelionę. „Kiekvienas iš mūsų einame šventumo keliu, – sakė vyskupas, – Viešpats Jėzus trokšta, kad, eidami šiuo keliu, nesvyruotume. Barbora Žagarietė gyvenime nesudvejojo. Brangindama Kristaus meilę, ji atidavė gyvybę už Kristų, už tiesą, už skaistybę.“ Ganytojas ragino malda vienyti su dangiškąja Motina Marija, kurios Apsireiškimo jubiliejų minėsime Šiluvoje.

Po šv. Mišių vykusioje spaudos konferencijoje dalyvavo ekspedicijos vadovas prof. habil. dr. A. Motuzas bei grupių vadovai – istorijos mokslų dr. Aldona Vasiliauskienė, etnologės prof. habil. dr. Irena Regina Merkienė ir doc. dr. Rasa Račiūnaitė-Paužuolienė, filosofas dr. Stasys Šimaitis – supažindino su ekspedicijos rezultatais. Ekspedicijos metu apklausta daugiau nei 200 respondentų. Užeidami į kiekvieną namą, kalbėdami su žmonėmis, mokslininkai ir dvasininkai rinko pagijimo stebuklų liudijimus, klausinėjo apie įvairias malones, gautas Barbaros Žagarietės užtarimu. Rinkta medžiaga, anot profesoriaus A. Motuzo, atskleidžia, kad Barbora Žagarietė savo dvasia yra gyva tarp žmonių. „Lankydamiesi pas žmones pasakojome apie Barbarą Žagarietę, kvietėme ateiti į šv. Mišias“, – sakė dr. Aldona Vasiliauskienė. Mokslininkų teigimu, ekspedicijos metu žmonės noriai pasakojo apie pagijimus ir kitas Barbaros Žagarietės užtarimu gautas malones. Būdami bėdoje, žmonės atėidavę, o iš tolimesnių Lietuvos vietų atvažiuodavę į senąją Žagarės bažnyčią, keliais eidavę apie Dievo tarnaitės karstą, skaudamas vietas trindavę parsineštų kaspinių lopinėliais ir per kelias dienas pagydavę. Barbaros užtarimu gaunamos malonės nenutrūko su jos palaikų dingimu. Į Barbarą žmonės kreipiasi ir dabar.

Vienas pagrindinių šios ekspedicijos uždavinių buvo nustatyti, kur galėtų būti Barbaros Žagarietės palaikai. Įvairūs dokumentai ir daugelis žmonių liudija, kad merginos kūnas, kelis šimtmečius laikytas įvairiomis sąlygomis, negedo, išliko toks pat. Archeologas prof. habil. dr. Vytautas Urbonavičius teigė, jog yra vilties rasti palaikus, todėl ieškojimai būtinai turi būti tęsiami archeologų, medicinos mokslų specialistų.

Joniškio rajono savivaldybės meras Romaldas Gadeikis padėkojo ekspedicijos dalyviams už atliktą darbą ir už tai, kad „žagariečiams buvo gražinta Barbora Žagarietė“. Ekspedicijos darbu džiaugėsi ir Žagarės seniūnė Stasė Eidukienė, ypač dėkodama Šiaulių vyskupui Eugenijui Bartuliui už nuolatinį dėmesį Žagarės parapijai. Spaudos konferencijoje taip pat oficialiai pranešta, jog grupė, dirbusi trejus metus, šią vasarą savo darbą baigė.

-irat-

Lietuvos Caritas pagalba į prostituciją įtrauktoms moterims

Nuo 2008 m. kovo mėn. pabaigos Lietuvos Caritas vykdo bandomąjį projektą „Prostitucijos aukų psichosocialinis konsultavimas kaip alternatyva

administracinei bausmei“. Tai pirmasis bandymas šalyje sukurti ir įgyvendinti veiksmingą pagalbos moterims, įtrauktoms į prostituciją, modelį. Jo esmė – padėti į šį „verslą“ pakliuvusioms moterims suvokti, jog labai norint visada įmanoma surasti išeitį. Projekto socialinės darbuotojos, drauge su policijos pareigūnais dalyvaujančios reiduose, stengiasi užmegzti ryšį su prostitucija užsiimančiomis merginomis.

Pasak šio projekto koordinatorės Jolitos Juškevičienės, merginos retai pagalbos kreipiasi pačios. „Paprastai jos stengiasi negalvoti, kodėl išitraukė į prostituciją. Tačiau dauguma turi viltį išsigelbėti ir įgyvendinti svajones: įsigyti kokį nors būstą, sumokėti skolas, nupirkti vaikui vaistų, o tada galbūt ir nutraukti šią veiklą“, – sakė ji. Projekto koordinatorė patikino, jog ištraukti merginą iš prostitucijos liūno galima tik nuolat palaikant su ja ryšį, konsultuojant, pradžioje suteikiant ir materialią pagalbą. Konsultacijos reikalingos ne vien tik psichologinei, sielovadinei pagalbai teikti, bet ir parengti moterį socialiniu atžvilgiu visaverčiam gyvenimui.

Pasak dvejus metus su prostitucijos aukomis dirbančios J. Juškevičienės, šiuo metu situacija tokia: nutvertos prostitutės dažniausiai turi sumokėti teismo skirtą baudą. O štai projekte numatyta galimybė pasirinkti: arba pinigine nuobauda, arba penkios psichologinės-socialinės konsultacijos. Lietuvos *Caritas* darbuotoja sykiu pripažino, jog tiek konsultacijų nepakanka. Kelių susitikimų metu geriausiu atveju įmanoma tik išklausti merginos istoriją, kažkiek ją „prisijaukinti“, motyvuoti toliau bendrauti. Vėliau viskas priklauso nuo pačios merginos noro ir darbuotojų sugebėjimo įtikinti ją keisti gyvenimą.

Kauno miesto VPK Viešosios tvarkos tarnybos Prevencijos skyriaus viršininko, komisaro Taurio Stauskio teigimu, prostitucija užsiimančių asmenų kasmet daugėja. Tačiau tikslių skaičių pareigūnas įvardyti negalėjo. „Galima pasakyti, kiek moterų ir vyrų buvo sulaukyta arba kiek jų patys kreipėsi pagalbos, tačiau dauguma prostitucijos atvejų yra nenustatyti. Merginos nepasitiki policijos darbuotojais, be to, bijo išduoti sąvadautojus. Dėl to ir statistika neatspindi realybės“, – sakė komisaras. Pareigūnas pasidžiaugė bendradarbiavimu su *Caritas* darbuotojomis ir tikisi, kad ateityje pavyks pasiekti dar svaresnių rezultatų. „Birželio pabaigoje baigėsi prevencinė priemonė „Plaštakė 2008“, kurioje kartu su Kauno m. Dainavos policijos komisariato pareigūnais aktyviai dalyvavo ir *Caritas* socialinės darbuotojos. Panašios priemonės bus taikomos ir ateityje“, – kalbėjo komisaras Tauris Stauskis.

Paklaustas, ar psichosocialinės konsultacijos galėtų papildyti dabar galiojančias ATPK nuobaudas, Seimo Teisės ir teisėtvarkos komiteto narys Raimondas Šukys sakė, jog dėl tokių iniciatyvų į komitetą kol kas nebuvo kreiptasi. Tačiau parlamentaras patikino, jog reali galimybė teikti panašius pasiūlymus yra. Nors prieš kelerius metus LR Seimui buvo teiktas pasiūlymas įteisinti prostituciją, Teisės ir teisėtvarkos komiteto nario R. Šukio teigimu, tai tebuvo kelių Seimo narių iniciatyva. „Tikiuosi, kad Lietuvoje nebus žengtas toks žingsnis, jog reikės įteisinti prostituciją. Esame katalikiškų pažiūrų, manau, kad nei Seimo nariai, nei visuomenė tam nepritartų“, – sakė parlamentaras Raimondas Šukys.

Projekto koordinatorė Jolita Juškevičienė įsitikinusi, kad bendromis politikų, vyriausybės ir visuomenės pastangomis pavyks veiksmingai padėti į prostituciją įklampusioms moterims. „Jos gyvena šalia, tai mūsų dukros, seserys, motinos. Neskubėkime jų smerkti ir atstumti. Nei viena iš jų nesvajotų tapti prostitute. Tačiau beveik visada, susiklosčius sudėtingoms gyvenimo

širdies (Šančių) parapijoje. Eucharistijos liturgijai vadovavo Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, koncelebravo mons. Adolfas Grušas, Kauno I dekanato dekanas mos. Vytautas Grigaravičius. Per šv. Mišias, greta darniai pamaldų dalyvių giedotų litanijų, Viešpatį šlovino profesionalios muzikos atlikėjai: vargonininkė Dalia Jatautaitė, solistės Raimonda Tallat-Kelpšaitė, Rita Preikšaitė, styginių instrumentų ansamblis, „Indrajos“ moterų choras. Šančių bažnyčia buvo papuošta moksleivių piešiniais (jų parodėlė pavadinta „Piešiame Marijai“). Visą savaitę paveikslą lankė ir bažnyčioje meldėsi įvairių profesijų, organizacijų, įvairaus amžiaus žmonės.

Birželio 22 d., sekmadienį, paveikslas pasiekė neseniai pastatytą Kauno Geroro Ganytojo parapijos bažnyčią. Sutikimo apeigoms ir sumos šv. Mišioms vadovavo Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius, koncelebravo vyskupas augziliaras Jonas Ivanauskas, parapijos klebonas kun. Jonas Stankevičius, prel. Vytautas S. Vaičiūnas OFS, mons. Adolfas Grušas, mons. Vytautas Grigaravičius, Šv. Antano Paduviečio parapijos klebonas kun. Vytenis Vaškėlis. Visos kitos savaitės dienos parapijai buvo ypatingos, paženklintos specialiu maldų. Prieš išlydint paveikslą, švenčiant Ligonų užtarimo dieną, daugybė parapijiečių priėmė Ligonų patepimo sakramentą.

Birželio 29–liepos 6 d. paveikslas buvo išstatytas Kauno Šv. Juozapo (Vilijampolės) bažnyčioje, liepos 6–13 d. viešėjo Kauno Šv. Mikalojaus (benediktinių) bažnyčioje.

Liepos 13 d. po iškilmingų šv. Mišių su seserų benediktinių įžadų apeigomis iš Kauno Šv. Mikalojaus bažnyčios Šiluvos Dievo Motinos paveikslo kopija buvo išlydėta į Šv. Gertrūdos (marjonų) bažnyčią. Paveikslas buvo sutiktas malda ir smilkalais, iškilmingai įneštas į bažnytelę ir garbingai pastatytas prie didžiojo altoriaus. Paskui nuoširdžiai sugiedota „Tavo apgynimo šaukiamės“

giesmė, sukalbėta Šv. Bernardo malda. Daugelis tikinčiųjų pasiliko pasimelsti prie stebuklingojo paveikslu kopijos. Vėliau paveikslas buvo pastatytas Šv. M. Marijos altoriuje. Žmonės mielai pasirašydavo drauge su paveikslu keliaujančioje knygoje, kad jų meilės Šiluvos Dievo Motinai liudijimas išliktų ilgiam laikams.

Sekmadienį, liepos 20 d., keliaujantis paveikslas iškilmingai sutiktas prieš sumos šv. Mišias Šv. M. Marijos Ėmimo į dangų (Vytauto Didžiojo) bažnyčioje. Šv. Mišias aukojo ir Sutvirtinimo sakramentą teikė vyskupas Jonas Ivanauskas, koncelebravo bažnyčios rektorius kun. Kęstutis Rugevičius. Liepos 20–26 d. tikintieji turėjo galimybę užėiti į bažnyčią ir adoruoti Šv. Sakramentą, melstis prie Šv. M. Marijos paveikslu rožinio malda, klausytis eilių ir giesmių, skirtų Dievo Motinai, bei patys jai giedoti. Į renginių ciklą įsitraukė ne tik rektorato jaunimo grupelės *Ugnies vaikai* jaunieji skaitovai, „Alfa“ kurso komanda, bet ir gerbiami senjorai bei etnografinis ansamblis „Sūduva“.

Liepos 27 d.–rugpjūčio 3 d. po miesto parapijas keliaujantį paveikslą priėmė Šv. Jurgio Kankinio (pranciškonų) bažnyčia, nuo pavasario duris atvėrusi sekmadienio šv. Mišioms. Paveikslu sutikimo iškilmėse dalyvavo Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, ta proga pasakęs ir pamokslą. Bažnyčios lankytojai turėjo progą melstis drauge su pranciškoniškuoju jaunimu, dar šeštadienį susirinkusiu į dvasinio pasirengimo rekolekcijas. Jomis broliai pranciškonai ir jų dvasingumu mėginantys gyventi jaunuoliai pradėjo pasirengimą atgailos žygiui į Šiluvą.

Rugpjūčio 3 d. Šiluvos Dievo Motinos paveikslu kopija iškilmingai sutikta Šv. arkangelo Mykolo (Igulos) bažnyčioje. Sutikime dalyvavo Lietuvos kariuomenės ordinaras vyskupas Eugenijus Bartulis, kariuomenės ordinariato kapelionai, Kauno mieste dislokuotų uniformuotų struktūrų kariai, pareigūnai,

aplinkybėms, šalia atsiranda žmonių, kurie pasiūlo tuo užsiimti. Nepaisant to, šios moterys taip pat turi teisę į visavertį gyvenimą, todėl ateiti joms į pagalbą privalome visi“, – įsitikinusi Lietuvos *Caritas* projekto „Prostitucijos aukų psichosocialinis konsultavimas kaip alternatyva administracinei bausmei“ koordinatore Jolita Juškevičienė.

-Ici-

Kelmės bažnyčia minėjo 100 metų jubiliejų

Kelmės Šv. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčia šie metai ypatingi – parapija per Žolinę šventę ir bažnyčios šimtmečio jubiliejų. Šventiniai renginiai prasidėjo rugpjūčio 14 d. bažnyčioje monografijos „Kelmės dekanato bažnyčios ir vienuolynai“ pristatymu. Monografijoje pateikiama Vilniaus dailės akademijos Dailėtyros instituto ir Kultūros, filosofijos ir meno instituto mokslininkų 2004–2005 m. mokslinių ekspedicijų metu surinkta istorinė ir ikonografinė medžiaga apie 24 Kelmės dekanato bažnyčių ir vienuolynų istoriją, architektūros raidą, dailės paminklus. Medžiaga gausiai iliustruota fotonuotraukomis. Kelmės rajono savivaldybės meras Kostas Arvasevičius monografiją pavadino „dovana istorijai, kad mūsų karta nesijaustų kaip paukščiai be sparnų“. Knygą pristatė Kelmės kultūros ir sporto skyriaus vedėjas Algis Krutkevičius. Monografijos sudarytoja, redaktorė, fotografas, bendraautorai džiaugėsi nuveiktu darbu. Visiems „kaip bitelėms lipdžiusiems“ knygą Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis įteikė padėkos raštus. Padėkos raštai taip pat įteikti Kelmės kultūros ir sporto skyriaus vedėjui Algiiui Krutkevičiui bei šimtmečio renginių organizatoriui, Kelmės mažojo teatro vadovui Algimantui Armonui.

Kelmės dekanas kun. Arūnas Urbelis renginio metu priminė bažnyčios statytoją kun. Petrą Janušauską. Kunigo brolio anūkas, irgi Petras Janušauskas, pasakojo, kad kunigas Janušauskas buvo labai šiltas, malonus, išsilavinęs žmogus. Su bažnyčios istorija galima buvo susipažinti bažnyčioje iškilmingai klebono Arūno Urbelio atidarytoje parodoje „Kelmės bažnyčios istorija nuotraukose“. Vakare parapijiečius ir svečius nudžiugino Kauno simfoninio orkestro atliekamas Gioacchino Rossini „Stabat Mater“.

Rugpjūčio 15 d. bažnyčia vėl buvo pilna. Iš pradžių kun. Arūnas Urbelis trumpai pristatė bažnyčios ir parapijos istorijas. Didingai mūrinei neogotikinei bažnyčiai šimtas metų, tačiau tai jau šeštoji bažnyčia. Parapijos istorija ir pirmoji pastatyta medinė bažnyčia siekia kunigaikščio Vytauto Didžiojo laikus. Kelis kartus sudegusi, vėl atstatyta, Reformacijos laikotarpiu priklausiusi evangelikams, bažnyčia sulaukė naujo „gimimo“, kai 1900 m. į Kelmę klebonu buvo paskirtas veiklus ir energingas kunigas Petras Janušauskas. Statybos darbai užbaigti 1908 metais. Spalio 19 d. vyskupas Pranas Karevičius bažnyčią konsekrovo.

Šv. Mišias vidurdienį aukojo ir pamokslą pasakė Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis. Ganytojas ragino daugiau rūpintis vidiniu pasauliu nei išorės puošnumu, gręžtis į Dievą, vienytis su Kristumi šv. Komunijoje, kreiptis į Švenčiausiąją Mergelę Mariją, kad Kelmės bažnyčia kiekvieną sekmadienį nesutalpintų žmonių.

Prieš visuotinę maldą pasirašytas pasiaukojimo Šv. Mergelei Marijai aktas. Kelmės rajono savivaldybės meras Kostas Arvasevičius, vienas iš pasirašiusių šį aktą, sakė vilijasis, jog kelmiškių gyvenimas bus ne tik materialiai, bet

ir dvasiškai turtingas. Jubiliejaus renginiuose dalyvavo ir sveikinimo žodį po šv. Mišių tarė daugiau nei 10 metų su Kelmės parapija bendraujančios Hinsbergo (Vokietija) parapijos atstovai. Parapijos klebonui, Kelmės dekanui kun. Arūnui Urbeliui vyskupas Eugenijus Bartulis įteikė popiežiaus Benedikto XVI apaštališkąjį palaiminimą. Šventę vainikavo sakralinės muzikos valanda „Taikos Karalienė“. Grojo Šiaulių kamerinis orkestras, giedojo Kelmės mažojo teatro solistė Diana Tiškovaitė.

-irat-

Piligriminis žygis į Šiluvą

Rugpjūčio 13 d. Ukmergės dekanato tikinčiųjų piligriminiu žygiu baigėsi dvejus metus trukusios piligriminės dekanatų kelionės į Šiluvą. Žygio metu nuo šilo iki bazilikos giesmėms vadovavo jaunimas ir Marijos legiono narės. Piligrimus pasitiko ir su jais kartu ėjo arkivyskupas Sigitas Tamkevičius. Švenčiant pagrindines šv. Mišias atnaujintoje aikštėje Eucharistijos liturgijai vadovavęs ganytojas piligrimams sakė: „Šiandien į Šiluvą atkeliavo labai daug piligrimų, daugiausia iš Ukmergės dekanato; šiai šventei jie rūpestingai rengėsi. Tarp piligrimų matome valdžios atstovus, mokyklų vadovus, moksleivius ir daug tikinčiųjų. Šis piligriminis žygis tarsi užbaigia pagrindinį pasirengimą didžiajam Šiluvos jubiliejui, nes kitas tradicinis piligrimų žygis rugpjūčio 31 d. nuo Tytuvėnų ir Dubysos jau ženklins jubiliejaus pradžią. Tą dieną melsimės už laisvės dovaną. Gruzijos įvykių šviesoje be įrodinėjimų yra aišku, už ką mes, lietuviai, turime būti dėkingi Dievui.“ Šv. Mišiose giedojo jungtinis dekanato choras. Koncelebravo Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, vyskupai emeritai Juozas Preikšas bei Juozas Žemaitis, kelios dešimtys iš įvairių Lietuvos parapijų atvykusių kunigų.

Po šv. Mišių Ukmergės piligrimai neskubėjo į namus. Parapijų kunigų pakviesti jie susibūrė į agapę. Grupė ukmergiškių, vadovaujama Švč. Trejybės parapijos klebono kun. Dainiaus Lukonaičio, grįždama aplankė Maironio gimtinę Pasandravyje, stabtelėjo prie Ariogalos šaltinio, apžiūrėjo vienuolyną ir Apreiškimo Švč. Mergelei Marijai bažnyčią Dotnuvoje.

-kasp-

Nauji leidiniai

Jacques Philippe. Laikas Dievui: vidinės maldos gyvenimo vadovas. – Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2008. – 112 p.

Knygoje pateikta patarimų bei nuorodų, padedančių kiekvienam turinčiam geros valios ir melstis trokštančiam žmogui pasukti vidinės maldos keliu ir išverti jame, nepasiduodant neišvengiamai pasitaikantiems sunkumams. Tradicinis Bažnyčios mokymas šia tema pristatomas paprastu ir visiems prieinamu būdu, pritaikytu dabartinei jausenai ir kalbėsenai. Vakarams graibstyte graibstant joga, dzeną, relaksaciją ir kitokias Rytų meditacijas, vidinė malda – tyra ir neatlyginama Dievo Meilės dovana – ir toliau teikia įkvėpimo bei gyvybės šventiesiems, tiems tikriesiems Dievo draugams, kuriais mes visi galime tapti. Tačiau kam gi skirta vidinė malda? Kur, kada ir kaip ją praktikuoti? Į visus šiuos klausimus galima rasti atsakymus šiame puikiame veikalėlyje su gausiais pavyzdžiais ir konkrečiais patarimais.

tarnautojai, bažnyčios rektorato bendruomenė, visuomeninių organizacijų atstovai. Pamaldos ir kiti renginiai bažnyčios lankytojams buvo pristatyti iš anksto parengtoje išsamioje programoje. Vakarais kauniečius visą savaitę džiugino profesionalūs sakralinės muzikos festivalio „Ave, Marija“ atlikėjai.

Rugpjūčio 10–17 d. keliaujanti Šiluvos Marijos paveiklo kopija apsistojo Pažaislio Švč. M. Marijos apsilankymo pas Elzbietą bažnyčioje. Sekmadienį paveikslas seserų kazimieriečių, bažnyčios lankytojų, talkininkų ir rėmėjų iškilmingai sutiktas Liepų alėjos pradžioje. Į maldos namus paveikslą atnešė Lietuvos kariuomenės Juozo Vitkaus inžinerijos bataliono kariai ir Šv. Kazimiero ordino nariai. Talkino ignaciškojo socialinio eksperimento „Magis 2008“ dalyviai, šv. Mišias aukojo kun. Ramūnas Mizgiris OFM. Visą savaitę dvasinės piligrimystės traukos pagauti maldininkai Kelio rodytojos užtarimu meldė sau, tautai ir pasauliui reikalingų malonių. Vakarais 18 val. šv. Mišias aukojo *Marijos radijo* direktorius kun. Oskaras Petras Volskis.

Ypatinga dvasinės piligrimystės diena buvo rugpjūčio 15-oji, Žolinė. Šią dieną dvasinės tvirtybės kunigams ir pašaukimų malonės melsti į Pažaislį susirinko daugiau kaip penki tūkstančiai piligrimų ir maldininkų ne tik iš Kauno, bet ir visos Lietuvos. 15 val. šv. Mišias aukojo augziliaras vysk. J. Ivanauskas ir Kauno I dekanato kunigai. Giedojo Kauno valstybinis choras, vadovaujamas prof. P. Bingelio. Po šv. Mišių susirinkusieji klausėsi Kauno miesto valstybinio choro ir simfoninio orkestro atliekamo G. Rosini *Stabat Mater*. Rugpjūčio 15–17 d. šventos seserų kazimieriečių bendruomenės dienos, šeštadienį ypač melstasi už pašaukimus ir pašvęstąjį gyvenimą.

-kasp-

ŽALTYS ANT STULPO

Šv. Kryžiaus išaukštinimas
Sk 21, 4–9; Fil 2, 6–11; Jn 3, 13–17

Izraelitai keliauja iš Egipto į Pažadėtąją žemę. Tai ilgas kelias, jis Biblijoje aprašomas reikšmingu 40 metų laikotarpiu. Per tuos metus izraelitai turi išsilaisvinti nuo Egipto stabų ir išmokti pasitikėti vieninteliu Viešpačiu. Per šį išsivadavimo laikotarpį Dievas nori parengti šią tautą, kad ji Kanaane galėtų augti tikėjimu ir atlaikytų stabmeldžių aplinką. Ilgame kelyje Dievo tauta nuolat išgyvena pavojų prarasti ryžtą ir išleisti iš akių kecionės tikslą – Pažadėtąją žemę. Šiandienos skaitinyje aprašomas momentas, kai izraelitai, netekę kantrybės, sukyla prieš Dievą ir Mozę. Jie su malonumu prisimena Egipto vergovės laikus ir murma dėl vienodo dykumos maisto. Jiems tenka kasdien iš naujo laukti iš Viešpaties rankų tai dienai skirtos malonės.

Dievas nori, kad jo žmonės išmoktų gyventi laisvi, o laisvė – tai ryšys su Dievu. Kas nukerta ryšį su Dievu, sykiu atskiria save nuo gyvybės šaltinio. Nukirstas medis nudžiūva. Nuodingų žalčių antplūdyje tauta atpažįsta ženklą, jiems gresiantį pavojų nutolti nuo Dievo. Žydų tradicijoje gyvatė visuomet reiškė blogį, kuris laikų pabaigoje bus Dievo sunaikintas. Kas atgailaus ir atsivers, išliks gyvas. Tokioje situacijoje izraelitai ateina pas Mozę ir prašo užtarti pas Dievą. Jie prašo melstis už juos, kad Dievas atleistų jų netikėjimą ir jie vėl galėtų į jį pažvelgti. Mozė gauna iš Dievo ženklą: pagaminti varinį žaltį ir iškelti jį ant stulpo. Šis žvilgsnis iš tikro yra žvilgsnis į Dievą trokštant išgelbėjimo. Iškeltas žaltys yra taip pat nukryžiuoto ir išaukštinto Viešpaties Jėzaus ženklas. Žvelgdamas į jį žmogus gali suvokti, kad kančia ir mirtis veda į gyvenimą.

Biblijoje, ypač Senajame Testamente, aptinkame nemažai mums nesuprantamų vietų. Kaip suprasti tai, kad Jėzus lygina savo būsimąjį iškėlimą su Mozės dykumoje iškeltu žalčiu. Prisiminkime, kaip Išėjimo knygoje aprašomas epizodas, kai Mozė imasi vadovauti tautai. Jis ima į rankas lazda, o Viešpats liepia mesti ją žemėn,

ir lazda pavirsta gyvate. Tuomet Viešpats Mozei liepė ištiesti ranką ir nutverti ją už uodegos. Gyvatė vėl pavirsta lazda (plg. Iš 4, 2–4). Pagal egiptiečių simboliką gyvatė simbolizuoja politinę valdžią, kuriai būtinas gudrumas, taktinis apskaičiavimas. Egipto valdovų karūnas puošė gyvatės simbolika. Lazda simbolizuoja Dievo žodžio galią. Kai Viešpats Mozės paklausia: „Ką turi rankoje?“, jam duodama rinktis: ar savo vadovavimo galią jis remis Dievo žodžiu, ar gyvate – žmogišku apskaičiavimu ir politine taktika. Mozė pasirenka lazda – Dievo žodį.

Mūsų gyvenimas taip pat paženklintas įtampos tarp „lazdos“ ir „gyvatės“. Ar aš laikau aukštyne iškėlęs Dievo žodžio lazda, pagal kurią gali ir kiti orientuotis, ar pasikliauju gudriais išsisukinėjimais ir slaptu veikimu kitų užnugaryje? Apaštalas Paulius šią įtampą taip nusako: Kristuje negali būti ir „taip“, ir „ne“ (plg. 2 Kor 1, 19).

Reikia prisiminti taip pat Pradžios knygos pasakojimą apie žalčio gundymą (Pr 3). Žaltys suvilioja žmones pažadu: „būsime kaip Dievas“ (Pr 3, 5). Tačiau atsitinka priešingai. Blogis, klastingas ir gyvatiškas paveldas iki šių dienų lydi žmonių giminę. Pirmajame skaitinyje girdėjome apie nuodingų „ugningų žalčių“ antplūdį. Daug kalbama apie aplinkos užterštumą, tačiau daug pavojingiau užteršta žmogiškųjų santykių atmosfera. Įžeidus žodis, o dar labiau klastinga slapta pašaipa gali būti panaši į mirtiną gyvatės įkandimą. Tuomet gali padėti žvilgsnis į nukryžiuotąjį Jėzų, kurį simbolizuoja iškeltas ant stulpo žaltys. Pažvelgti reiškia pripažinti manyje esantį nuodą – blogį. Manye esantis blogis įveikiamas ne bandant šį blogį neigti ar užslėpti, bet atvirai žvelgiant ir jį pripažįstant.

Apaštalas Paulius sako: „Tą, kuris nepažino nuodėmės, jis dėl mūsų pavertė nuodėme“ (2 Kor 5, 21). Jėzus vaizduojamas kaip suimantis viso pasaulio nuodėmę. Jau Senojoje Sandoroje Dievas apreiškė esąs žmonių gydytojas (plg. Iš 15, 26). Jėzus sakė: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, o ligoniams“ (Mt 9, 12). Žvelgdami į Nukryžiuotąjį, matome mūsų Gydytoją.

TIKRASIS TEISINGUMAS

25 eilinis sekmadienis (A)

Iz 55, 6–9; Fil 1, 20c–24. 27a; Mt 20 1–16

Tikrasis teisingumas anaip tol nėra lygiava. Neretai patys skundžiamės ar girdime skundžiantis dėl nepakankamo įvertinimo. Dažnai „dėl teisybės“ kylame į aršią kovą. Kaimynas su kaimynu kariauja dėl pusmetrio žemės, ne vietoje pasodinto medžio, prieš dešimtmečius nuskambėjusių įžaidžių žodžių, kurių jau niekas tiksliai nebeatsimena, išskyrus storas teismų bylas. Visa tai teisingumo vardan. Jei Dievas su mumis elgtųsi taip, kaip mes su savo artimu, gyvenimas virstų pragaru. Laimei, tikrasis Dievo teisingumo matas yra gailestingumas. Dievo teisingumas įteisina nelygybę. Vynuogyno savininkas pats kelis kartus eina į miesto aikštę ieškoti ten laukiančių bedarbių: „Eikite ir jūs į mano vynuogyną.“ Jis kviečia žmones, kurie patys veikiausiai prarado viltį, kad pavyks surasti darbą ir užsidirbti pragyvenimui. Dievas elgiasi teisingai, jis nedaro nieko, kas būtų neteisinga, tačiau jo mintys ir veikimo mastas be galo pranoksta žmogiškojo žvilgsnio horizontą. Tas, kuris skolininkui dovanoja skolą, nesielgia neteisingai, bet yra gailestingas ir dosnus. Šventasis Tomas Akviniėtis sakė, jog gailestingumas yra teisingumo pilnatvė. Dievas elgiasi teisingai duodamas kiekvienam tai, ko reikia. Nusidėjėliui pirmiausia reikia gailestingumo, kaip ištroškusiame – vandens.

Vieniems dažniau, kitiems rečiau tenka atlikti ir samdytojo vaidmenį. Kviečiame santechniką, krepiniamės į automobilių mechaniką, samdome stogdengį ar elektriką. Žinome iš patirties: vieni specialistai įsitikinę savo profesionalumu, moka save vertinti, reikalauti didelio atlygio. Kiti paprasti, neslepia, jei ko nežino ar turi nepakankamai patirties. Vieni skundžiasi dėl iškilusių sunkumų ir reikalauja papildomo užmokesčio. Kiti, atlikę darbą ir priėmę užmokestį, lieka dėkingi, pasirenkę padėti ir kitą kartą. Evangelijos palyginime taip pat galime įžvelgti dviejų tipų žmones – nepatenkintus ir dėkingus. Pirmieji nuolat nepatenkinti savo gyvenimu, darbu, oru, gyvenamąja vieta, bendradarbiais. Kiti tomis pačiomis sąlygomis sugeba įžvelgti gerį, pamatyti naują galimybę pasidžiaugti tuo, ką turi. Viešpats Jėzus palyginimu apie vynuogyno darbininkus mus įspėja, kad neįsileistume į širdį kartėlio bei pavydo, neprarastume ramybės dėl to, kad kitiems geriau sekasi negu mums – kad išmoktume gyventi konkurencijos sąlygomis. Galime pažvelgti į Evangelijos palyginimą ir taip: denaras yra Kristus. Jis atiduoda visą save, o kas nenori, gali neimti. Ar gali būti nepatenkintų, kad gavo tik jį?

Jei Dievas yra viskas visame kame, absurdiška verkšlenti ir griežti dantimis, laikyti save apgautu.

Į krikščionio gyvenimą galima žvelgti kaip į sunkų darbą. Panašiai kaip vynuogyne ar ūkyje, kai nebuvo mašinų ir viską tekdavo atlikti rankomis, prakaituoti kaitinant saulei ar lyjant lietui. Kodėl krikščionybės reikalavimai tokie sunkūs? Jie remiasi nelengvai pelnomu, žmogaus jėgas viršijančiu tikėjimu. Tikėjimo reikalavimai yra vien žmogiškas jėgas viršijantis iššūkis. Tačiau jei žmogus visomis jėgomis stengiasi susidoroti su šiuo iššūkiu, vargsta ir prakaituoja, jo jėgos tolydžio auga. Jis pats stebisi, kaip įstengia susidoroti su sunkumais, iššūkiais, silpnybėmis, ydomis. Dievas žino, kad jo reikalavimai nelengvai įgyvendinami, tačiau vis dėlto reikalauja. Mūsų gyvenimas priklauso ne mums, bet Viešpačiui. Vynuogynas priklauso šeimininkui. Mes esame tik pakviesti, pasamdyti šiam darbui. Kas nenori dirbti Viešpačiui, tas pasaulio turgaus aikštėje lieka tik beprasmiškai dykinėjantis veltėdis. Dievas nereikalauja dirbti veltui. Jis žada mums atlyginimą, sako atlyginimą teisingai, tačiau tiksliai nežinome, kiek ir ko gausime už darbą. Turime pasitikėti jo sąžiningumu. Darbas Dievo vynuogyne grindžiamas jo pakvietimu. Niekas nevaromas dirbti prievarta. Žinoma, šis darbas nėra neįpareigojantis žaidimas ar pomėgis. Tai tikras, tačiau laisvai žmogaus priimtas išipareigojimas dirbti Dievo karalystės labui. Dievas kviečia įvairius žmones skirtingais gyvenimo ir istorijos laikotarpiais. Krikščionys turi parengti dirvą tokiems susitikimams, tačiau šie susitikimai negali vykti prievarta. Vienas Dievas gali nulemti, kad pakvietimas taptų apsisprendimu.

Tiek kviesdamas į darbą, tiek išmokėdamas atlygį vynuogyno šeimininkas elgiasi kaip visiškas suverenas. Jis nustato apmokėjimo eilę ir atlyginimo dydį. Žmonės nepatenkinti murma ir jaučiasi esą nuskriausti lygindamiesi su kitais. Esame įpratę lyginti save su kitais. Daugelis krikščionių šiuo atžvilgiu panašūs į fariziejus. Jie elgiasi taip, tarsi būtų sudarę su Dievu kolektyvinę sutartį, kurioje aiškiai nustatyti leistini veiksmai ir jų padariniai. Tačiau Jėzus nesilaiko kolektyvinės įdarbinimo sutarties. Jis žino tikruosius žmogaus poreikius geriau negu fariziejai. Žmogus širdies gelmėje ilgisi daugiau, negu vien pliko teisingumo, tokį teisingumą jis laiko neteisingu. Tik mumyse glūdinčiam fariziejui atrodo, kad Dievas elgiasi neteisingai. Jėzus tarsi sako: jūs visi murmate, bet visi apsirinkate labai aukštai vertindami savo darbą. Iš tikrųjų jūsų visų darbas nevertas daugiau nei vienos valandos darbas. Visi gaunate daugiau negu užsitarnavote. Jei imamės ginčytis su Dievu, žinokime, kad nenuginčysime jo teisės mylėti.

Popiežiškosios migrantų ir keleivių sielovados taryba

Tarptautinio benamių sielovadai skirto susitikimo išvados

Vasario 18 d. buvo paskelbtas Tarptautinio benamių sielovadai skirto susitikimo baigiamasis dokumentas. Susitikimą tema „Kristuje ir su Bažnyčia tarnaujant benamiams“, vykusį 2007 m. lapkričio 26–27 d., organizavo Popiežiškoji migrantų ir keleivių sielovados taryba. Susitikime dalyvavo 28 šalių vyskupų konferencijų atstovai bei ekspertai, taip pat vienuolių, bažnytinių judėjimų ir draugijų atstovai. Susitikime kalbėjęs Popiežiškosios migrantų ir keleivių sielovados tarybos pirmininkas kardinolas Renato Raffaele Martino, pasitelkdamas popiežiaus Benedikto XVI enciklikos „Deus caritas est“ mintį, ragino vadovautis troškimu mylėti artimą ir išvengti jame Kristaus veidą, nors Evangelija ir nepateikia tiesioginių problemų sprendimo. Pasak jo, tarnyba benamiams tampa „giliu Dievo meilės apreiškimu žmonijai“. Tarybos sekretorius arkivyskupas Agostino Marchetto savo kalboje pabrėžė, jog benamystė reiškia pamatinių žmogaus teisių stoką. Esama įvairių šio globalaus reiškinio apraiškų, tačiau beveik visuomet tai stumia asmenį skurdo, marginalizacijos, sveikatos atžvilgiu spirale žemyn.

1. Asmuo be nuolatinės gyvenamosios vietos dėl savo būklės lieka nepakartojamas, vienintelis ir unikalus. Visuomenėje, kurioje socialiniai santykiai interpretuojami kaip ekonominės naudos gavimo funkcija, Bažnyčia imasi uždavinio atkurti nepelnytai dovanojamų santykių vertę pačia giliausia prasme.

2. Mūsų istoriniame ir socialiniame kontekste vargšus kai kurie laiko žmonėmis, kuriems nepavyko tiek žmogiškosios prigimties, tiek poreikių atžvilgiu. Dėl to skurdas laikomas gyvenimo be vertybių padariniu, taigi ir kalte. Todėl į skurdą žvelgiama kaip į situaciją, iš kurios beveik neįmanoma išsilaisvinti. Jo nuolatinumas yra žymė visiems laikams, metanti dėmę žmogiškajai egzistencijai.

3. Žmogaus be nuolatinės gyvenamosios vietos likimas dar labiau paženklintas, jei tai laikoma „pasirinkimu“. Kas sau ar savo šeimai rinktųsi gyvenimą tenkinant laikinus poreikius arba egzistenciją, paženklintą nestabilumu? Nepaisant to, teisingumo paieška prasideda nuo vargšų pripažinimo, turint įsitikinimą, kad vadinti juos klaidingu vardu reiškia papildomą neteisybę.

4. Dažnai susiduriame su samprata, pagal kurią benamiai laikomi „kitokiais“ žmonėmis. Skurdas yra problema, kuri, atrodo, priklauso kitiems. Iš tikrųjų skirtumo nėra: gyvename „rizikos visuomenėje“, kur nėra vienas negali tvirtinti esąs apsaugotas nuo rizikos tapti vargšu.

5. Visuose penkiuose žemynuose krikščioniškųjų bendruomenių pavyzdys ir atsidavimas „mažiausiems iš

mažiausių“ yra regimas Dievo meilės žmogui ženklas, kad ir kur žmogus gyventų, kiekvienoje gyvenimo situacijoje. Tai dar labiau matoma specifinėje bendruomenių veikloje, net jei skiriasi metodologijos, o organizaciniai pasirinkimai būdingi vietai, kur vykdoma pastoracinė veikla. Įvairios pamatinės vertybės apibūdina tikrovę ir sudaro jos teleologines sąlygas.

6. Tarp tų vertybių ypatinga svarba tenka „santykio matmeniui“. Jei priimama benamio būseną apibūdinama kaip „asmens, išgyvenančio tiek medžiagini, tiek asmeninį skurdą dėl sudėtingų, įvairių ir kintančių sunkumų“, kurie akivaizdžiai rodo, kad asmuo neturi nuolatinės gyvenamosios vietos, galime sakyti, jog „santykių matmens“ stoka yra tai, kas gali drauge nulėmti ir išprovokuoti gyvenimą skurde. Šiuo pagrindu galima nužymėti kelią didesnio pasitikėjimo ir tikro bei reikšmingo gyvenimo link, kai kiekvienas žmogus gali būti laikomas draugu. Tai įmanoma netgi ten, kur nėra „struktūrų“, pavyzdžiui, gatvėje. Todėl tai gali tapti ne tik pedagogikos, bet ir sielovados vieta ugdant žmogų ir nulėmiant pokyčius.

7. Turėdama tokį tikslą Bažnyčia, vietinė bendruomenė veikia toje vietovėje, atkreipdama dėmesį į egzistuojančius poreikius ir siūlydama paramą ieškant sprendimų. Taip benamiai įvedami į susitaikinimo kelią, turint omenyje konkretaus regiono gyventojus. Susitaikinimas reikalauja būtino egzistencinio papildomumo. Iš tikrųjų tik per santykius žmogus gali rasti ir atpažinti save.

8. Nuolat vykstantys politiniai pokyčiai ir besikeičiantys socialiniai reiškiniai reikalauja vietinių Bažnyčių pranašiškos veiklos. Šiandien matome, kad jos tvirtai įsipareigojusios rūpintis gyvenimu per savo pasirinkimus ir liudijimą, jog Kristaus meilė yra neišsenkanti versmė išgydytai nuo abejingumo žaizdų žmonijai.

9. Kai kurie esminiai elementai nulėmia „geresnę pastoracinę veiklą“ tarp benamių, o tai apima iš gilių santykių kylantį dalijimąsi bendru likimu, kai mūsų požiūris į vargšus nuskaistinamas. Toks nuskaistintas požiūris patvirtina įsitikinimą, kad yra žmonių, kurie savo širdyje nešiojasi kitų likimą, sykiu – per pastoracinių darbuotojų įsipareigojimą – patvirtinant, jog Dievas myli *hic et nunc* (čia ir dabar).

10. Patikėti santykių svarba, žmogiškojo ugdymo aspektą sugretinant su medžiagine pagalba, būti pedagogikos veikėjais ir nužymėti kelią pirmyn – tokį, kuriame vengiama marginalizacijos formų, – reiškia galvoti apie visapusišką sielovadą, ją siūlyti ir ją tikėti.

11. Benamiai pateikia iššūkį visai visuomenei, kuri pašaukta nešti bendrą atsakomybę puoselėjant jautrią problemą prieigą. Tai veikia reiškia suprasti situaci-

ją, negu rasti paaiškinimą, kuris gali išsigimti į netinkamą kategorizavimą. Tai reiškia atsižvelgti į asmenį ne kaip į objektą, dėl kurio siekiama įsikišti iš anksto numatytu būdu. Tai reikalauja intervencijos, kuri, užuot išskirdama žmogų, remtųsi tikro integravimo logika. Nepaisant to, priėmimas lieka ribotas, nepakankamai apimantis, padėtis trapi, taigi tai turi būti palaikoma laisvu ir nuolatinio išsipareigojimu. Spontaniškumas, fragmentacija ir neryžtingumas trukdo integraliai, tęstinei ir nuolatinei prieigai.

12. Sąmoningumo ugdymo – suvokiamo hermeneutiniame procese – tikslas yra galvoti ir planuoti siekiant kitokios ateities, kai žmogaus orumas yra iš naujo atrandamas (ne tik gražinamas). Būtent todėl, kad kiekvienas asmuo savo viduje saugoja savo unikalią ir nepakartojamą Dievo vaiko būtį, esmingai svarbu gerbti laiką, būtina augti ir keistis. Tai taip pat taikytina bažnytinės bendruomenės, besirūpinančios artimu, atžvilgiu.

13. Visuose sielovados santykiuose reikia būti „teisingam“. Išgyventi tiesą, vykdant artimo meilę, turėtų būti kiekvienos galimos veiklos pagrindas. Ši tiesa reikalauja, kad būtų parodytas nepelnytas dovanojimas, kuris yra jos šaltinis ir pagrindas. Apibendrinami galime pasakyti, jog Bažnyčios, esančios arti savo vaikų, nepaisant, kad jie dažnai yra toli nuo „namų“, pirminis planas būti „druska ir šviesa“.

14. Todėl kiekvienos sielovadinės veiklos vidinė užduotis yra suteikti „namus“. Tai ne vien suteikti pastogę, bet pasiūlyti vietą, kur žmonės gali visapusiškai būti savimi išlaikydami savo orumą. Žodžiu, vietą, kur galima kurti namus santykių pagrindu ir plėtoti kiekvieną egzistencijos matmenį, taip pat ir dvasinį.

15. Pastebima tendencija, kad benamių daugėja tiek išsivysčiusiose, tiek besivystančiose šalyse, didmiesčiuose ir kaimo vietovėse, tarp piliečių ir imigrantų, vyrų, moterų ir visokio amžiaus vaikų.

16. Bažnyčia per daugelį savo institucijų atsideda padėdama benamiams, organizuodama sriubos valgyklas, prieglaudą, profesinį mokymą ir apgyvendinimą, teisinę pagalbą, apmokydama, kaip įsidarbinti (tai integracijos į bendruomenę proceso dalis), taip pat vykdydama sielovadą.

17. Čia yra vietos įprastinei, teritorinei Bažnyčios sielovadai, taip pat ypatingajai sielovadai, kuri turi būti visuminė, daugiaplanė, dvasinė, socialinė ir sutelkta į žmogiškuosius santykius.

18. Sielovada turi būti suvokiama plačiąja prasme kaip atsakas į dvasinius ir medžiaginius poreikius.

19. Integralią parapijos gyvenimo dalį sudaro svetingumo tarnystė, ypač marginalizuotųjų asmenų atžvilgiu. Kai bendruomenė susirenka be vargšų ir benamių, Bažnyčia yra „nepilna“. Taigi yra aiškus ryšys tarp artimo meilės darbų ir teisingumo reikalavimų.

Rekomendacijos visuomenei

1. Kadangi socialinė ir ekonominė tikrovė yra sudėtinga, o daryti teisingumo darbus reiškia gyventi teisingumu, būtina dirbti atsižvelgiant į visą sudėtingumą, vengiant fragmentiškumo. Negana to, vertybių praradimas destabilizuoja socialinį sambūvį, taigi vietinės Bažnyčios turėtų pateikti aksiologinį požiūrį, kreipiantį žmogų prie žmogaus.

2. Norint pasiekti šiuos tikslus, svarbu suformuoti vietinį tinklą, kur pripažįstama atsakomybė ir kompetencija teikiant pirmenybę labiau planavimui negu dalyvavimui neatidėliotinos pagalbos situacijomis. Taigi būtina plėtoti tiek vidinius bažnytinius, tiek bažnytinio gyvenimo ribas pranokstančius koordinacinius susitikimus siekiant apibrėžti bendrus tikslus. Taip pat turėtų būti tarpusavio supratimas analizuojant benamių poreikius ir siekiant į juos atsiliiepti. Tokiu būdu gali būti plėtojama sielovada be stereotipų, „išankstinių nuostatų“ ir ideologinių perskyrų.

3. Nors yra organizacijų ar grupių, suvokiančių poreikį rūpintis benamiais, tinka gražinti civilinės valdžios centrinėms ir vietinėms institucijoms jų atitinkamą atsakomybę.

4. Būtina plėtoti darbo ir apgyvendinimo sritis, ypač atsižvelgiant į pamatines teises. Drauge su šiais dalykais dera rūpintis sveikata, kuri yra ne vien negalavimų nebuvimas, bet taip pat sveikata, teikianti galimybę siekti egzistencinės gerovės.

5. Todėl kiekvienoje pastoracinėje veikloje benamių labui – suteikiant būstą, darbą, psichologinę pagalbą, padedant siekti išsilavinimo ir t. t. – reikia atsižvelgti į žmogaus ribotumą ir kiek įmanoma siekti išvengti klaidų. Tai reiškia, kad būtina turėti įmanomus ir pasiekiamus tikslus.

6. Kalbant apie žmones, gyvenančius kaip benamiai, būtina plėtoti naują pagarbią kalbėseną.

7. Vengiant kategoriškumo tarnystės veikla turėtų būti nukreipta į gyvenimo kokybės gerinimą siekiant ilgalaikių sprendimų, siūlomų pagarbiai ir atsižvelgiant į Bažnyčios socialinį mokymą apie žmogaus asmens orumą. Tokiais įsikišimais toliau siektina visiškai perkeisti situaciją.

Bažnyčios atžvilgiu

8. Bažnyčios įsipareigojimas benamiams turi būti grindžiamas pamatine tiesa, kad benamiuose yra kenčiantis ir prisikėles Kristus. Sekdami Kristaus pavyzdžiu turime jų klausytis, plėtoti tarpusavio pasitikėjimą ir užmegzti santykius. Siekdama šio tikslo Bažnyčia pozityviai angažuodamasi turi eiti pas juos į gatvę.

9. Norint geriau patarnauti benamiams reikia puoselėti bendradarbiavimą tarp bažnytinių institucijų ir padaryti galą polinkiu dirbti pavieniui, kartais konkurencijos dvasia. Būtina skatinti tinkamą bendradarbiavimą taip pat su civilinės valdžios, kitų religijų ar nereliginėmis institucijomis, siekiančiomis tų pačių tikslų ir besirūpinančiomis tais pačiais dalykais. Reikia aktyviai imtis ekumeninių iniciatyvų.

10. Būtina drąsinti benamius kuo labiau dalyvauti socialiniame bei bažnytiniame gyvenime. Jiems skirtose programose turi būti atsižvelgiama į jų patirtis, įsitikinimus, kultūrą bei poreikius, įtraukiant žmones į jų pačių reabilitaciją ir vengiant sukurti priklausomybę.

11. Dera kreiptis į žmones kaip unikalius individus, atpažįstant juose Dievo paveikslą ir panašumą, kiekvieną pavadinant vardu.

12. Nepaisant aplinkos, kurioje dirbama, sunkumų, būtina su įsitikinimu žengti teisingumo keliais, iš naujo patvirtinant Bažnyčios misijos ypatingumą.

13. Todėl būtina ir dera pažinti šią tikrovę tiek per studijas, tiek svetingai priimant žmones, o tai yra santykių rezultatas. Vargšai sudaro bažnytinės bendruomenės dalį ir, kaip tokie, turi būti svetingai priimami kaip kenčiančios šeimos, našlės ir kiti. Kiekvienas žmogus turi savo istoriją ir specifinių problemų, kurios žinotinos ir į jas atsižvelgtina. Į benamius turi būti žvelgiama kaip į teisių subjektus, o ne vien kaip į patenkintinų poreikių sąrašą.

14. Suteikti benamiams galią turėti savo balsą Bažnyčioje ir viešajame forume. Tai gali vykti teatro ar kitokios socialinio bendravimo priemonės forma.

15. Įtraukti studentus bei moksleivius: supažindinti juos su benamių situacija, kad jie imtųsi iniciatyvų atitinkamu lygmeniu.

16. Parapijose skatinti gerus šeimyninius bei bendruomeninius santykius, idant būtų galima atpažinti išylančius vietinius poreikius bei imtis veiksmų preventyviai užkirsti kelią benamystei.

17. Dera naudotis bažnytiniiais dokumentais kaip šaltiniu siekiant veiksmingai tarnauti benamiams.

18. Reikalingi atitinkami finansiniai ištekliai, leidžiantys pasauliečiams prisidėti prie benamių sielovados.

Vyskupų konferencijoms ir atitinkamoms Rytų Katalikų Bažnyčių hierarchinėms struktūroms

19. Vyskupų konferencijos ir atitinkamos Rytų Katalikų Bažnyčių hierarchinės struktūros turėtų ginti teisę į gyvenamąjį būstą ir plėtrą *Populorum progressio* dokumento dvasia. Tinkamas teisių gynimas kyla iš patikimos informacijos. Vietos vyskupai gali sužinoti apie tuos dalykus iš bažnytinių bei kitokių draugijų, veikiančių jų vyskupijose ar eparchijose.

20. Tvirtu įsipareigojimo planas apima vyskupų konferencijų ir atitinkamų Rytų Katalikų Bažnyčių hierarchinių struktūrų suaktyvinimą, Šventojo Sosto pagalbą, Šventojo Tėvo mokymo teikiamą šviesą.

21. Šiame kontekste vyskupų konferencijos ir atitinkamos Rytų Katalikų Bažnyčių hierarchinės struktūros turėtų nurodyti gaires ieškant lėšų ir siekiant paremti veiklą, specialiai skirtą padėti benamiams planuoti kitokią ateitį, palaikyti tuos, kurie jau darbuojasi vargšų labui (kurie patys dažnai yra vargšai).

22. Šventoji liturgija šį rūpinimąsi gali išreikšti konkrečiais liturginiais ženklais, nurodančiais, kad vargšai Dievo širdyje užima svarbiausią vietą. Tam galėtų padėti diena, skirta kenčiantiems dėl kraštutinio skurdo (galbūt spalio 17-ąją, kai minima Pasaulinė diena prieš skurdą).

Vyskupijoms arba eparchijoms

23. Nenaudojami Bažnyčios ištekliai (pastatai) gali būti atiduoti disponuoti planuojant įperkamo būsto ar pastogės projektus. Vyskupijos arba eparchijos gali apsvastyti benamių apgyvendinimo projektą, kaip konkretų šio pirmojo susitikimo ženklą, jei to dar nepadare.

24. Seminaristai, vienuoliai ir pastoraciniai tarnautojai turi būti ugdomi katalikų socialinio mokymo ir vargšų bei marginalizuotųjų sielovados srityje.

25. Raginama, kad nuolatiniai diakonai daugiau darbuotųsi su vargšais ir benamiais.

26. Reikia užmegzti glaudesnę ryšį su vyrų bei moterų vienuolijomis ir draugijomis, turinčiomis seną socialinės tarnystės tradiciją.

Parapijoms ir bendruomenėms

27. Parapijos turėtų būti „svetingai priimančios bendruomenės“. Raginama įkurti parapijose socialinius komitetus, kurie puoselėtų ir susitelktų į fizinius gailėtingumo darbus.

► Bažnyčia pasaulyje

28. Homilijose ir kitose katechezės formose atkreiptinas dėmesys į benamystės rykštę ir atitinkamą krikščioniškąjį atsaką.

29. Kad krikščioniškoji bendruomenė būtų svetingai priimanti, ji turi atidėti šalin išankstinius nuosprendžius ir vykdyti pripažinimo veiklą. Šia prasme nėra vargšų, kurie būtų prerogatyva tik kažkieno veiklai. Bet kuriuo atveju visuomet našta turi nešti bendruomenė, net jei atsakomybė už tą veiklą būtų deleguojama. Konkrečioje teritorijoje bendruomenė yra svetingai priimanti, kai suvokia poreikį ir įstengia lanksčiai atsiliiepti „nebiurokratinio“ būdu. Todėl bažnytinės bendruomenės gali imtis rizikos pranašiskai gyventi meile.

30. Tinkama, kad bažnytinės bendruomenės suvoktų jose glūdinčią kompetenciją. Tokią kompetenciją turi lydėti ugdymo pasiūla, galinti parūpinti elementų, naujų dūgų suvokiant tikrovę.

31. Parapijose galima plėtoti „darbus, kurie yra ženklai“, patvirtinant krikščioniškosios bendruomenės pranašystę, interesą ir išipareigojimą benamių labui. Vietiniu lygmeniu ypač dera pastebėti kančios, o dar anksčiau – nerimo simptomus. Pastariesiems galima preventyviai užkirsti kelią, daug erdvės skiriant klausantis, ką žmogus išgyvena bei patiria.

32. Kiekviena parapija ir kitos bažnytinės grupės turė-

tų puoselėti Evangelijos įgaliojimą priimti pašalietį ir tinkamiausiu būdu rūpintis vargstančiais ir benamiais. Kapelionai ir dvasiniai konsultantai turi būti pasirengę padėti benamiams, ypač kritinėmis jų gyvenimo situacijomis ir netekties laikotarpiais.

33. Vietinė bendruomenė, Bažnyčia, Dievo tauta taip pat kviečiama tikėti benamių ateitimi. Tai gali vykti per nuolatinių bendravimą tinkama forma ir tinkamu laiku. Kiekvieną kartą suteikti balsą „jo neturintiems“ (plg. vadinaujų gatvės sienlaikraščių patirtį) yra proga pakeisti tai, su kuo benamiai save tapatina, tačiau taip pat ir tai, kuo visuomenė juos laiko ir kaip juos suvokia. Visa tai yra žingsnis didinant jų pasitikėjimą savimi ir gyvenimu.

Popiežiškosios tarybos atžvilgiu

34. Popiežiškoji migrantų ir keleivių sielovados taryba, padedama dalyvaujančiųjų, turėtų sudaryti organizacijų, dirbančių su benamiais, sąvadą, kad būtų lengviau dalytis pavyzdžiais, puoselėti komunikavimą ir koordinavimą.

35. Ta pati Popiežiškoji taryba kiekvienais metais gali skirti savaitę benamių sielovados poreikiams nagrinėti, galbūt tarptautinių dienų, skirtų šioms žmonėms, proga.

36. Šis susitikimas neturi būti pirmas ir paskutinis; jį reikia tęsti.

Popiežius: Pasaulio jaunimo diena buvo naujosios Sekminės

(KAP) Šią vasarą Australijoje vykusią Pasaulio jaunimo dieną popiežius Benediktas XVI pavadino „naujosiomis Sekminėmis Bažnyčiai“. Liepos 27 d. per Viešpaties angelo maldą Castelgandolfo jis pabrėžė, kad dienos Sidnėjūje jam ir visiems dalyviams buvusios „ypatingas patyrimas“. Tai buvęs didelės „dvasinės gelmės“ įvykis. Susitikimas su „jaunuoju Bažnyčios veidu“ jam vis dar stovįs prieš akis. Australų posakis „jaunieji pasaulio piligrimai“ taikliai nusako tikrą tikslą, kurio, įsteigdamas Pasaulio jaunimo dienas, siekė popiežius Jonas Paulius II. Juk tokie susitikimai, pasak Benedikto XVI, yra etapai didžiulės piligriminės kelionės aplink žemę, siekiant parodyti, kaip tikėjimas į Kristų visus žmones padaro vienatinio „Tėvo danguje“ vaikais.

Itin svarbu, anot popiežiaus, Sidnėjūje buvo tai, kad jaunieji krikščionys suvokė esminę Šventosios Dvasios reikšmę. Dvasiniai dalyvavusių vyskupų pranešimai, „naktinė

vigilija po Pietų kryžiumi“ ir pabaigos šv. Mišios gausiai dalyvaujant tikintiesiems ši renginį pavertė dideliu dvasiniu išgyvenimu. Sidnėjūje jis „vėl su džiaugsmu patyrė, jog jaunuoliai iš viso pasaulio leidžiasi būti užkalbinami Kristaus“. Jie ėmėsi užduoties apaštalauti tarp savo amžininkų, kaip ir daugybė šventųjų bei palaimintųjų iki jų, „pirmiausia palaimintasis Turino studentas Piergiorgio Frassati (1901–1925)“, kurio relikvijoms Sidnėjaus katedroje jaunieji piligrimai reiškė pagarbą dieną ir naktį.

Popiežius pabrėžia sekmadienio reikšmę

(KAP) Rugpjūčio 10 d. Brixeno katedros aikštėje tardamas žodį per Viešpaties angelo maldą, popiežius Benediktas XVI pabrėžė sekmadienio reikšmę. Sekmadienis, pasak jo, yra ne tik „atokvėpio momentas“. Jo esminę reikšmę bei galią lemia susitikimas su prisikėlusiu Kristumi per šv. Mišias.

Mesdamas žvilgsnį į praėjusią Pasaulio jaunimo dieną Sidnėjūje, Benediktas XVI paragino jaunuolius prakti-

kuoti atsakingą gyvenseną ir per atostogas. Priešingu atveju atostogos gali virsti tuščiomis pramogomis. Popiežius apgailestavo, kad daug jaunuolių griebiasi smurtinių metodų, alkoholio ir narkotikų, siekdami iliuzinio linksnumo bei potyrių, neretai pasibaigiančių sukrečiančiomis tragedijomis.

Popiežius primena Editos Štein ir Maksimilijono Kolbės kankinystę

(KAP) Per rugpjūčio 13 d. visuotinę audienciją popiežiaus vasaros rezidencijoje Castelgandolfo Benediktas XVI ragino siekti taikos ir priminė vokiečių koncentracijose stovykloje Auschwitzte nužudytą Editos Štein (1891–1942) ir Maksimilijono Kolbės (1894–1941) kankinystę: „Jų gyvenimas galėjo atrodyti kaip pralaimėjimas. Tačiau kaip tikslai jų kankinystė sušvinta meilės spindesiu, nugalinčiu savanaudiškumo ir neapykantos tamsą.“ „Neapykanta nėra ir nebus „kūrybinė jėga“, tokia gali būti tik meilė“, – sakė popiežius cituodamas Maksimilijoną Kolbę. „Kas meldžiasi, niekada nepraranda vilties“, – akcentavo Benediktas XVI. To mokąs Šventasis Raštas, šią išvalgą patvirtinanti ir Bažnyčios istorija, kaip liudija abiejų kankinių pavyzdys.

Atmestina bet kuri rasizmo forma

(KAP) Per rugpjūčio 17 d. Viešpaties angelo maldą popiežiaus vasaros rezidencijoje Castelgandolfo Benediktas XVI griežtai pasmerkė visas rasizmo formas. Tos dienos skaitiniai iš Izaijo knygos, Laiško romiečiams ir Mato evangelijos kreipia į Bažnyčios, sudarytos iš visokiausioms rasėms bei kultūroms priklausančių tautų, misijos visuotinumą. Taigi bažnytinei bendrijai iškyla didelė pareiga būti „svetingais namais visiems“, visos žmonių giminės vienybės „ženklai ir įrankiai“. Kiekvienai krikščionių bendruomenei privalu vis geriau tai įsisąmoninti siekiant

padėti pilietinei visuomenei įveikti „kiekvieną rasizmo, nepakantos ir atstūmimo pagundą“.

Rasizmo įveikimas, pasak popiežiaus, yra vienas iš didžiųjų žmonių pasiekimų. Deja, įvairiose šalyse radosi naujų nerimą keliančių rasizmo formų. Jų atsiradimo priežastys dažniau socialinės ar ekonominės, tačiau jomis „niekada nevalia teisinti rasistinės paniekos ar diskriminacijos“. Krikščionys turi melsti pagarbos visiems žmonėms ir suvokimo, kad tikrosios taikos prielaida yra „abipusis vienas kito priėmimas“.

Vairuotojai turi būti atsakingesni

(KAP) Popiežius Benediktas XVI paragino vairuotojus būti atsakingesnius. Per rugpjūčio 17 d. Viešpaties angelo maldą popiežiaus vasaros rezidencijoje Castelgandolfo jis sakė, jog gyvybė yra per brangi, kad žmonės mirtų ar taptų neįgaliais dėl per didelio greičio ir dėl atsargumo stokos. Benediktui XVI kelia susirūpinimą didelis aukų skaičius Italijos keliuose vasaros mėnesiais. Automobilio vairavimas reikalaujantis „moralinio ir pilietinio sąmoningumo“. Eismą būtina prižiūrėti ir tinkamai bausti saugaus greičio nesilaikančius vairuotojus. Bažnyčia turinti aiškiai pareikšti, kad kelių eismo srityje irgi būtina paisyti gyvybės apsaugos ir konkrečios artimo meilės nuostatų.

Tuo tarpu Popiežiškosios migrantų sielovados tarybos sekretorius arkivyskupas Agostino Marchetto interviu Vatikano laikraščiu *L'Osservatore Romano* pareiškė, kad šių metų spalį Kolumbijos sostinėje Bogotoje vykiančioje tarptautinėje konferencijoje keliaujančiųjų sielovados klausimais Vatikanas pagrindinį dėmesį skirsias eismo aukų mažinimo problematikai. „Turime suvokti, kad pasaulio keliuose kasdien siaučia karas. Kiekvieną dieną keliuose žūva šimtai žmonių. Būtina daryti viską, kad ne-

laimingų atsitikimų būtų mažiau“, – sakė arkivyskupas.

Krikščionys – „vilties ženklai“ kančios kupiname pasaulyje

(KAP) Pasak popiežiaus Benedikto XVI, krikščionys „skausmo ir iliuzinių džiaugsmų paženklintame pasaulyje“ turi būti „vilties ir paguodos ženklai“. Per šv. Mišias Castelgandolfo parapinėje bažnyčioje Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų iškilmės dieną popiežius nurodė Marijos pavyzdį. Krikščionys, kaip ir Marija, turi „dažnai liūdname kasdienybės spektaklyje“ liudyti Kristaus prisikėlimą. Marijos paėmimo su kūnu į dangų iškilmė turi kreipti krikščionių žvilgsnius į Dievą. Tas dangus, pasak popiežiaus, yra ne abstrakti idėja ar „meno sukurtas dangus“, bet „tikrosios tikrovės, kuri yra pats Dievas, dangus: dangus yra Dievas“. Jis yra tikslas ir amžinoji tėvynė, „iš kurios kylame ir kurios trokštame“. Visi žmonės ilgisi dangaus.

Marijos paėmimas į dangų, pasak Benedikto XVI, parodo ateitį, kurioje nebėra liūdesio, nes „nebėra mirties“. Šią tikrovę įmanoma suvokti ne „žmogaus protu“, bet „paprastu ir tvirtu tikėjimu bei tylią maldą“. „Žvelgdami į dangun paimtą Dievo Motiną, geriau suvokiame, kad mūsų kasdienybė, net ir paženklinta pagundų bei sunkumų, it upė teka dieviškojo vandenyno, džiaugsmo ir taikos pilnatvės link“, – sakė popiežius. Žmogaus mirtis – ne pabaiga, bet įžengimas į mirties nepažįstantį gyvenimą.

Per Viešpaties angelo maldą popiežius Benediktas XVI siūlė patikėti žmoniją Dievo Motinos globai ir rūpesčiui. Ypač sunkiomis išbandymo valandomis Marija iš rojaus globojanti žmones. Pasitikėjimą tokia Dievo Motinos globa pirmiausia liudija piligriminės vietovės. Benediktas XVI priminė, jog rugsėjo viduryje jis pats vyksias į Marijos pasirodymų Lurde

150 metinių šventę. Marijos paėmimas į dangų rodąs tikintiesiems jų „žemiškosios kelionės“ galutinį tikslą, galutinę paskirtį ir atbaigą.

Popiežius ragino nutraukti karinius veiksmus Gruzijoje

(KAP) Rugpjūčio 10 d. per Viešpaties angelo maldą Brixene popiežius Benediktas XVI ragino nutraukti karinius veiksmus Gruzijos teritorijoje ir akino tarptautinę bendriją derybomis siekti ilgalaikės taikos, „laiduojančios pagarbos ženklina bendrą gyvenimą“. Benediktas XVI ragino konfliktuojančias šalis atsakyti tolesnių konfrontacijų ir „bendro krikščioniškojo paveldo vardan“. Jis pabrėžė, jog „kartu su krikščionimis ortodoksais“ meldžiasi už taiką regione. Per rugpjūčio 17 d. Viešpaties angelo maldą popiežiaus vasaros rezidencijoje Castelgandolfo Benediktas XVI ragino įrengti humanitarinius koridorius nukentėjusiems per konfliktą dėl Pietų Osetijos. Sykiu jis linkėjo, kad Europos Sąjungai padedant pasirašytos paliaubos virstų „stabilia taika“. Mažumoms Gruzijoje būtina laiduoti jų teises. Popiežius skatino dosniai padėti pabėgėliams, „ypač moterims ir vaikams, kuriems trūksta būtiniausių dalykų“. Nepalaidotus mirusiuosius privalu garbingai palaidoti, sužeistuosius – slaugyti. Būtina laiduoti galimybes šeimos nariams surasti vienas kitą. Popiežius pabrėžtinai paragino melstis už konflikto aukas.

Kardinolas Martino: elgetavimas – žmogaus teisė

(KAP) Kardinolas Renato Raffaele Martino griežtai kritikavo draudimą elgetauti Italijos miestų gatvėse. Rugpjūčio 8 d. interviu Italijos dienraštyje *Corriere della Sera* Popiežiškosios teisingumo ir taikos tarybos prezidentas pareiškė, jog prašyti išmaldos spaudžiant badui ar šalčiui yra žmogaus teisė. Su nusikaltėlių grupėmis, verčiančiomis vaikus elgetauti, būti

na kovoti, tačiau tai darant privalu nepažeisti stokojančių teisės prašyti aplinkinių žmonių pagalbos. Draudimu elgetauti, užuot sprendus, tik dangstoma skurdo problema. Kai kuriuose Italijos miestuose – Venecijoje, Veronoje ir Florencijoje – elgetauti gatvėse jau uždrausta. Neseniai Romos meras irgi pareiškė norįs baismėmis kovoti su elgetautojais ir uždrausti raustis šiukšlių konteneriuose ieškant maisto likučių bei naudingų daiktų. Kardinolas Martino savo interviu griežtai prieštaravo tokiam dekretui. Jo nuomone, būtina atsižvelgti į stokojančiųjų vargus.

Popiežius kviečiamas į Kiniją

(KAP) Pekino arkivyskupas Josphas Li Shanas pakvietė popiežių Benediktą XVI apsilankyti Kinijoje. Rugpjūčio 20 d. RAI transliuotame interviu jis pareiškė, jog vietinė Bažnyčia jau seniai „labai trokštanti“, kad popiežius apsilankytų Kinijoje. Li Shanas 2007 buvo išrinktas Pekino arkivyskupu pagal Patriotinės kinų katalikų sąjungos nuostatus. Jo išrinkimą Šventasis Sostas yra „netiesiogiai pripažinęs“. Li Shanas santykių su Šventuoju Sostu apibūdino kaip labai teigiamą. „Santykiai su Vatikanu vis geresni. Galima sakyti, jog esama didelės pažangos“, – sakė arkivyskupas. Katalikų Kinijoje, jo duomenimis, yra nuo aštuonių iki dešimties milijonų. Pekine veikia 20 bažnyčių. Sykiu Li Shanas neigė, kad „pogrindinės Bažnyčios“ nariai gali rinktis tik į slaptas šv. Mišias. „Pogrindinių katalikų problemos nėra“, – tikino jis.

Vatikano atstovas spaudai Federico Lombardi SJ rugpjūčio 21 d. Vatikano radijui pareiškė, jog Vatikanas teigiamai žvelgęs į Pekino arkivyskupo kvietimą Benediktui XVI. Sykiu jis pabrėžė, kad „kelios svarbios problemos“ tarp Vatikano ir Kinijos dar neišspręstos. Tačiau Šventasis Sostas pasiryžęs ir trokštąs „plėtoti garbingą ir konstruktyvų dialogą“.

Bažnyčios žinios

Eina nuo 1996 sausio 15 dienos du kartus per mėnesį

STEIGĖJAS

Lietuvos Vyskupų Konferencija
S. Skapo g. 4, 01122 Vilnius

LEIDĖJAS

Lietuvos Katalikų Bažnyčios informacijos centras
Papilio g. 5, 44275 Kaunas

REDAKcinė KOMISIJA

Pirmininkas

arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ

Nariai:

mons. Gintaras Grušas
kun. Lionginas Virbalas SJ

Vyskupijų atstovai:

Kaišiadorių vyskupija / kun. Algirdas Jurevičius
Kauno arkivyskupija / Darius Chmieliauskas
Panevėžio vyskupija / kun. Rimantas Kaunietis
Šiaulių vyskupija / kun. Evaldas Alūza
Telšių vyskupija / kun. Remigijus Saunorius
Vilkaviškio vyskupija / mons. Arūnas Poniškaitis
Vilniaus arkivyskupija / kun. Saulius Bužas

VYR. REDAKTORIUS

Gediminas Žukas

REDAKTORIAI

Kastantas Lukėnas
Violeta Micevičiūtė
Asta Petraitytė

KORESPONDENTAI

Jūratė Kadusauskaitė / Marijampolė
kun. Žydrūnas Vabuolas / Vilnius
kun. Andriejus Sabaliauskas / Telšiai
Laima Zimkienė / Šiauliai
Inesė Ratnikaitė / Šiauliai
kun. Gediminas Tamošiūnas / Kaišiadorys

ADRESAS

Papilio g. 5, 44275 Kaunas

TELEFONAI

Redakcija (37) 323 853
Platinimo tarnyba (37) 322 758
Faksas (37) 323 853
El. paštas lkbic@lcn.lt

SPAUDŽIA

LC „Dakra“
Savanorių pr. 192
44151 Kaunas

TIRAŽAS 800 egz.

ISSN 1392-6098

© 2008, „Bažnyčios žinios“